பக்கம்

1. வசந்த மல்லி 5

2. பாசமலர்த் தோட்டம் 101

வசந்த மல்லி

1

அந்தத் திருமண அழைப்பிதழைப் பார்க்கும் போது [illegible]தரனுக்கு கொஞ்சம் வியப்பாகத்தான் இருந்தது.

சுமார் ஒரு மாதம், சரியாகக் கணக்கிட்டுச் சொல்லப் போனால் இருபத்தி ஒரு நாட்களுக்கு முன்பாக இந்தப் பெண் வசந்தமல்லி யார் என்று கூட அவனுக்குத் தெரியாது.

[illegible]றானால், 'வசந்தமல்லி என்கிற கன்னிகையை [illegible]ரன் என்கிற வரனுக்கு...' என்று அழைப்பிதழே [illegible] வந்துவிட்டது.

இந்த இருபத்தேழு நாட்களுக்கு முன்பாக, இப்போதைக்குத் தனக்குத் திருமணம் நடக்கக் கூடும் என்கிற நம்பிக்கையே அவனுக்கு அற்றுப் போயிருந்தது. அவனுக்கு மட்டுமல்ல; அவனுக்காகப் பெண் தேடித் தேடி, அலுத்துப் போய் விட்டிருந்த அவனுடைய உறவினர், நட்பாளர்கள் அத்தனை பேருக்கும் அதே எண்ணம்தான்.

அதுவும், ஒருபடி மேலாக, வித்யாதருக்குத் திருமணம் வினாயகருக்கு ஆகும் போதுதான் என்று கூடச் சொல்லுவார்கள். அந்த அளவுக்கு அவர்கள் அனைவருமே மனம் வெறுத்துப் போயிருந்தார்கள்.

இத்தனைக்கும் அவனிடம் குறையிருந்தது என்றோ, அதனால் பெண்கள், பெண் வீட்டார் அவனைத் தட்டிக் கழித்தார்கள் என்றோ சொல்லவே முடியாது.

அழகன்; உயர் படிப்பு படித்தவன். உய்ர்ந்த வேலையில் இருப்பவன்;. ஏற்கெனவே சொத்து பத்தும்; அதில் வருமானமும் உண்டு. கெட்ட பழக்கம் என்று, எப்போதாவது பிடிக்கும் ஒரு சிகரெட் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லாதவன். பெண்ணோடு பணம் காசு வாங்கக் கூடாது என்கிற கொள்கை உடையவன் வேறு! பெண் வீட்டார் வந்து அலைமோத இது போதாதா?

ஆனால் அவன் சரியென்று தலையாட்டினால்தானே? பெண்ணின் புகைப்படத்தைப் பார்த்ததும் 'ஊஹூம்' என்று மறுத்து விடுவான்.

அது ஒன்று அவனிடம் புகைப்படத்தைப் பார்த்து அது பிடித்தால், அதன் பிறகுதான் அடுத்த கட்டத்துக்குப்

போவது என்பதில் மட்டும் மிகவும் பிடிவாதமாக இருந்தான்.

பெண் பார்க்க என்று அன்னியர் வீட்டுக்குச் சென்று, அவர்களது விருந்தோம்பலை ஏற்று, விலாப்புடைக்க உண்டு, அந்தப் பெண்ணையும் காட்சிப் பொருளாக நிறுத்தி ஆராய்வது என்பது அவனுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காத ஒன்று. அது, அந்தப் பெண்ணுக்கும் அவள் வீட்டாருக்கும் செய்கிற மன்னிக்க முடியாத அநியாயம் என்பது அவனது கருத்து.

பிடிவாதக்காரன் என்பதால், தன் கொள்கையில் உறுதியாக நின்று, அதையே கடைப்பிடித்தான்.

அவனது இருபத்தைந்தாவது - அவன் அவனது திருமணத்திற்காகப் பெண் பார்க்க அனுமதித்தது அப்போதுதான். இந்த மூன்று ஆண்டுகளில் அவன் இப்படி நிராகரித்த [illegible]ங்கள் குறைந்தபட்சமாய் அறுபது இருக்கும்!

'அப்படி எந்த ரதியைத் தேடுகிறாய்' என்று கேட்டுக் [illegible]டு நண்பர்களும் உடனொத்த உறவினர்களும் அலுத்து [illegible]ந்தனர். 'உனக்கு ஒரு பெண், இனிப் பிறந்து வந்தால் [illegible] உண்டு' என்று கேலி பேசிச் சென்றனர்.

வித்யாதரனுடைய பெற்றோர் 'யாரையேனும் காதலி[illegible]லும் மனம் விட்டுச் சொல்லு. ஜாதி, மதம், வயது [illegible] உன் விருப்பம் போலத் திருமணம் செய்து வைத்து [illegible]றோம்' என்று கூடக் கேட்டுப் பார்த்தனர்.

[illegible]ரும் அவன் இல்லையென்றுதான் சொன்னான்!

வித்யாதரின் காரணமற்ற மறுப்பால் பல்வேறு கதை ள் பரவலாயின... அல்லது பரப்பப்பட்டன.

கல்யாணமான பெண்ணுடன் தொடர்பு என்றார்கள். ளவயதுக் காதல் தோல்வி என்றார்கள். ஆண் மகனே ல்லை என்றார்கள்; அதே சமயம், அவனது ரகசியமான ண்டு மாடல் வாழ்க்கைக்கு இடையூறாகி விடும் என்றே நமணத்தைத் தட்டி விடுகிறான் என்றும் கூறினார்கள்.

இதுபோன்ற பட்டங்கள் உனக்குத் தேவைதானா றது அவனுடைய தாயார் காயத்திரி வருத்தத்துடன் ட்டபோதும் கூட அவன் அசைந்து கொடுத்தானில்லை.

'எத்தனை காலம் சேர்ந்து வாழ்வோமோ, ஊரார் ச்சுக்குப் பயந்து எனக்குச் சரியென்று படாத ஒரு ண்ணை அவசரப்பட்டு மணந்து கொண்டு காலம் கால ப் வருத்தப்பட நான் தயாரில்லை' என்று தன் நிலையி யே பிடிவாதமாய் நின்றான் மகன்.

''எப்படியோ எதையோ பண்ணு. நீ என்ன சின்னப் ளையா, அடிப்பேன் என்று மிரட்டித் தாலிகட்டச் பவதற்கு? உனக்குப் பிடித்தவள் கழுதை மாதிரி இருந்தா சரிதான். நீயாகச் சொல்லும் போது வந்து திரும தை நடத்தி வைத்து விட்டுப் போகிறோம்... அதாவது, ப்படி வந்து கேட்கும் வரை நாங்களும் பிழைத்துக் தால்'' என்று குறையுடனேயே கிளம்பிக் கணவரும் மாக வாழும் குன்னூர் போய்ச் சேர்ந்தார் தாயார்.

அங்கே ஓர் எஸ்டேட் அவர்களுக்குண்டு. சில ஆண்டு கு முன்பாக வாலன்டரி ரிட்டயர்மென்ட் வாங்கிக்

கொண்டு பதவி விலகிய வாகீசன், படித்த விவசாயப் படிப்பு வீணாகாமல் குன்னூரில் ஒரு பெரிய பழத் தோட்டத் தைக் குத்தகைக்கு எடுத்து நடத்தி, அந்த லாபத்தில் சொந்த மாகவே ஒன்றை வாங்கியிருந்தார்.

அப்போதே அளவோடு பெற்று வளமோடு வாழுகிற வர்கள் அவர்கள். வித்யாதருக்கு இரண்டு வயது சின்னவள் ஒரு மகளும் உண்டு. பெயர் வாணி. திருமணமாகி வெளி நாட்டில் வசிப்பவள். ஆண்டுதோறும் நம் தாய் நாட்டுக்கு வருபவள், பிறந்த வீட்டில் பாதி விடுமுறையைக் கழித்து விட்டு 'இந்த ஆண்டும் ஏமாற்றி விட்டீர்களே, அண்ணா!' என்று சிறு வருத்தம் காட்டி விட்டுப் போவாள்.

வித்யாதரின் திருமண விஷயம் கிணற்றில் போட்ட கல்லாகவே இருந்தது.

இடையில் ஒரு மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து விடுமுறை வரவே, விடுமுறையைப் பெற்றோருடன் கழிப்பதற்காக, வித்யாதர் குன்னூர் சென்றிருந்தான்.

மிதமான குளிரும், பசுமையும், தாயாரின் கைச் சாப் பாடுமாக இனிமையாகக் கழிந்த இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மூன்றாம் நாள் காலையில் வந்து தலையை நீட்டிய மாமிதரைக் கண்டதும் வித்யாதர் உள்ளூர எரிச்சலுற்றான்.

''எனக்கும் அம்மா அப்பாவுக்கும் தகராறு மூட்டிவிட என்றே வந்தீர்களா? தயவு பண்ணி உங்கள் தொழிலை மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு, இந்த அழகான இயற்கைக் காட்சிகளை ரசித்து விட்டு, அம்மாவின் சுவையான சமைய லைச் சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்புங்கள்'' என்றான் இழுத்துப் பிடித்த பொறுமையோடு.

''அம்மாவின் நளபாகம் பற்றி நீங்கள் எனக்குச் சொல்ல வேண்டுமா, தம்பி? பாதி நான் இங்கே வருவதே அந்தச் சாப்பாட்டுக்காகத்தானே!'' என்று அவனை ஒட்டியே பேசினார் அந்தக் கல்யாணத் தரகர்.

''ஆனால் பாருங்கள், கிளம்பும்போது, இந்தப் படத்தைத் தந்து, ஏதாவது ஏற்பாடு செய்து தாருங்கள் என்று அந்தக் கணபதி பையன் வந்து நின்று விட்டான். இந்த இடத்தில் காட்டப்பட வேண்டிய படம் அல்லதான். உங்கள் அந்தஸ்துக்கு ரொம்ப சாதாரணம்தான். களையாக இருந்தாலும் பெண்ணின் நிறம் கூடக் கொஞ்சம் குறைவுதான். படிப்பு... வெறும் பிளஸ்டூதான். ஆனால், இந்த முகத்தைப் பார்த்தால், வேண்டாம் என்று சொல்ல மனம் வராது...'' என்றபடி, கைப்பையில் டைரிக்குள்ளிருந்த ஒரு பெண்ணின் படத்தை எடுத்து வெகு பவ்வியமாக, வித்யாதரிடம் நீட்டினார்.

கோபமாக அவரை முறைத்த மகனிடம், ''படத்தை வாங்கிப் பார்ப்பதற்குமா தகராறு? அதற்கு மேல்தான் 'வேண்டாம்' பாட்டுப் பாடுவாய்?'' என்று சிறு கண்டிப்புடன் உத்தரவிட்டபடி வாகீசன் வந்து அமர்ந்தார். ''உட்காருங்கள் வடிவேல்'' என்றார் தரகரிடம்.

தந்தையின் வார்த்தைக்குப் பணிவாகத்தான், வித்யாதர் முதலில் பட்த்தில் அரைகுறையாகக் கண்களை ஓட்டியது.

பிறகு சற்றுக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

''இந்தப் பெண் எந்த ஊர்ப் பக்கம்?'' என்று அவன் மேற்கொண்டு தரகரிடம் விசாரிக்கவும், தாய் தந்தை இருவரும் வியப்புடன் மகனை நோக்கினர்.

அவர், ''திருநெல்வேலி பக்கம்'' என்று அவர் பதிலிறுக்க, ''அம்மா!'' என்று தலையை விளித்து, ''தவிர்க்கப்பட வேண்டிய குறைகள் எதுவும் இல்லாவிட்டால் இந்தப் பெண்ணை முடித்து விடுங்கள் அம்மா'' என்று வித்யாதர் உரைக்கவும் அங்கிருந்த மற்ற மூவரும் மயக்கம் போட்டு விழாத குறைதான்.

சமாளித்துக் கொண்டு, ஆவலாகப் புகைப்படத்தை வாங்கிப் பார்த்த காயத்திரிக்கு அப்போதும் குழப்பம்தான். சற்று அழகான பெண்களில் ஒருத்தி என்பது தவிர தனிப்படச் சிறப்பாக எதுவும் அவர் கண்களில் படவில்லை... ஆனால், மகன் வரித்திருக்கும் பெண் இவள். பார்வைக்குக் குரங்காக இருந்தாலும் கூட, வாணியைப் போல இனி இவளும் அவருக்கு ஒரு மகளே! உலகத்தில் சிறந்த அழகி என் மனைவி என்பது போல அவனுக்குப் பிடித்து விட்டால் அதுபோதுமே!

மகன் மீண்டும் 'முருங்கமரம்' ஏறி விடுமுன் வேலையை முடித்து விடவேண்டும் என்று அவசர அவசரமாகத் திருமணத்தை பேசி முடிவு செய்தனர் வாகீசன் தம்பதியினர்.

'பெண்ணின் சம்மதத்தையும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்' என்பதற்கு மேல் வித்யாதரன் வேறு எதுவும் கேட்கவில்லை.

அதுபற்றிக் கேட்டபோது, பெண்ணுடைய சகோதரன் [illegible], தன் தங்கை வசந்தமல்லிக்கு இந்தத் திருமணத்தில் முழு சம்மதம் என்றான். பெண், பையனை நேரில் பார்க்க [illegible] என்று வினவியதற்கும், ''என்ன சார், நீங்கள்? [illegible] மகனே, வெறும் புகைப்படத்தைப் பார்த்தே திருப்தி [illegible] பிறகு எங்களுக்கு மட்டும் என்ன வந்தது?

அவசியமே கிடையாது. திருமணத்தன்று மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தால் அதுவே எங்களுக்குப் போதும்!'' என்று வெகு பவ்யமாகப் பேசவும் காயத்திரிக்கு உள்ளூர லேசாகப் பயம் பற்றிக் கொண்டு விட்டது.

திருமணத்துக்கு முன்பு பையனை நேரில் பார்க்கத் தேவையில்லை என்றால் அது, பெண்ணையும் பார்க்க வராதீர்கள் என்று சொல்லாமல் சொல்வது அல்லவா? திருமணத்திற்கு அவசரப்படுகிற அதே வேளையில் பார்க்க வரவேண்டாம் என்றால் என்ன அர்த்தம்?

ஆனால் கல்யாணத் தரகர் என்றாலும் வடிவேல் நம்பிக்கைக்கு உரியவர். தப்பு தண்டாக்களைப் பூசி மெழுகுகிறவர் அல்ல...

ஆனாலும் மகன் சொன்ன 'தவிர்க்கப்பட வேண்டிய குறை' என்ற சொற்றொடரும் சேர்ந்து மனதை உறுத்த, அந்தப் பெண் வசந்தமல்லியைப் போய் பார்த்து விட்டு வர முடிவு செய்தார்.

மகனின் கொள்கைக்கிணங்க, கோவிலில் தற்செயலாகச் சந்திப்பது போலத் தன் வருங்கால மருமகளைப் பார்த்து விட்டு வந்து காயத்திரி கவலையகன்று நிம்மதியோடு, மகிழ்ச்சியும் கூட அடைந்தவராய் திருமண வேலைகளில் ஈடுபட்டார்.

அலுவலகத்தில் முளைத்து விட்டிருந்த சில முக்கியமான பிரச்சனைகளாலும், திருமணத்தை ஒட்டி எடுக்க வேண்டியிருந்த லீவுக்காகவும் வித்யாதர் அலுவலகத்தில் அதிகப்படியாக வேலை செய்யும்படி ஆயிற்று. முக்கியமான பொறுப்பில் இந்ததால் வேறு யாரிடமும் ஒப்படைத்து விட்டுக் கிளம்பவும் முடியாமல், திருமணத்துக்கு இரண்டு

நாட்கள் முன்னதாகத்தான் அவன் சென்னையிலிருந்து புறப்பட முடிந்தது.

அலுவலக நண்பர்களுக்குக் கொடுத்தது போக மீதியிருந்த ஒரே அழைப்பிதழை மீண்டும் ஒரு தரம் பார்த்து விட்டு உள்ளே வைத்தவனுக்கு உள்ளூர ஒரு குறுகுறுப்பு. இந்த நேரத்தில் அவனுடையவளாக ஆகப் போகிறவளும் இப்படி அழைப்பிதழைப் பார்த்து ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பாளோ?

விசித்திரமான நட்பாக, வசந்தமல்லியும் அந்த நேரத்தில் அதே திருமணத்திற்கான பெண் வீட்டார் அழைப்பைத்தான் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால், ஆனந்தமாக அல்ல.

2

வசந்தமல்லிகை சிறுவயதிலேயே தாயை இழந்தவள். '[illegible] செல்வத்தின் அழகிற்கு என் கண்ணே பட்டுவிடும் [illegible] இருக்கிறதே!' என்று பாராட்டி, நெட்டி முறித்து, [illegible]பிக்கை ஊட்ட யாரும் இல்லாதவள்.

[illegible]ரியவளான தமக்கை திருமணமாகிக் கணவன் [illegible]டு ஒன்றிப் போய் விட்டவள். இங்கென்ன பெற்ற [illegible]ருக்கிறாள், அன்பு காட்டி, அரவணைத்துச் சீராட்டு [illegible]குந்த வீடு பிரியம் காட்டவே அங்கேயே ஒட்டிக் [illegible] விட்டாள்.

தந்தை எப்போதுமே எதிலும் பட்டுக் கொள்ளாதவர். பெற்றவரின் கடமை என்கிற அளவில், மூத்த பெண்ணுக்கும், அடுத்து மகனுக்கும், திருமணம் செய்து முடித்தவர், காலம் தள்ளிப் பிறந்த சின்ன மகளின் பொறுப்பை மகன் தலையில் கட்டி விட்டு அவரும் மறைந்தார்.

கணபதி அடியோடு பாசம் இல்லாதவன் அல்ல. ஆனால், உதிரியான மலர்களைச் சேர்த்துக் கட்டும் நார் போல, அன்பினால் குடும்ப அங்கத்தினர்களைப் பிணைத்து வைக்கும் தாயார் இல்லாத துரதிருஷ்டம் பெற்றோர் இல்லாத சிறிய தங்கையைப் போற்றிக் கொண்டாட அவனுக்குத் தோன்றியது கிடையாது.

அப்படிக் கொண்டாடியிருந்தால் அவனுடைய மனைவி சுலோசனா அதைப் பொறுத்திருக்கவும் மாட்டாள்.

சுலோசனாவுக்குத் தன் வெண்ணிறச் சருமத்தைப் பற்றி அலாதிப் பெருமை உண்டு. அதைப் பறைசாற்ற இம்மி வாய்ப்புக் கிடைத்தாலும் அவள் அதைத் தவற விடுவதே கிடையாது.

ஜவுளிக்காரனிடம் துணி எடுக்கும் போது - எப்போதேனும் பண்டிகைக்காக 'டவுன்' பக்கம் சென்று வாங்குவது தவிர, அன்றாட உருமாற்றுக்கு வாங்குவது இப்படி வீடு தேடி மூட்டையுடன் வரும் ஜவுளிக்காரனிடம்தான். ஒரு வீட்டில் அவன் மூட்டையைப் பிரித்தால் அக்கம்பக்கம் அங்கே வந்து கூடிவிடும். அப்படி வாங்கும்போது மூட்டையைப் பிரிக்கும்போதே சொல்லி விடுவாள். ''முதலில் வசந்தத்திற்குப் பார்ப்போம். அவளுக்கு எடுத்தது போக மீதியில் நான் எதையாவது வாங்கிக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால், எனக்கு எந்த நிறத்தில் கட்டினாலும் அது அழகாகத்தான் இருக்கும். வசந்தத்தின் நிறத்துக்குப் பத்துத்

தடவைப் பார்த்துப் பொறுக்கினால் கூடச் சிலசமயம் பொருந்தாமல் கறுப்படித்து விடுகிறது'' என்பாள்.

புதுச்சேலை வாங்கவே வேண்டாம் போல, வசந்தமல்லிக்கு மனம் படுத்துவிடும். இத்தனைக்கும் சுலோசனா அளவு வெளுப்பு இல்லையென்றாலும் அவளும் அப்படி ஒன்றும் கறுப்பென்று தள்ளிவிட முடியாது. அத்தோடு, கறுப்பு நிறத்தைக் குறையாக மதிப்பிடவும் அவளுக்குப் பிடிக்காது. அவளுடன் கூடிப் படித்த ஒரு பெண் - ரதியென்று பெயர் அவளுக்கு பனைமரக் கறுப்பு என்பார்களே, அதுபோல நிறம். ஆனால், செதுக்கினாற்போல முக அமைப்பும், பச்சரிசியை அடுக்கி வைத்தாற்போலப் பல்வரிசையுமாக அழகில் அவள் மெய்யாகவே ரதியே என்று வசந்தி அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு. தன் அண்ணியைக் கூட அழைத்துச் சென்று, 'நிறம் நிறம் என்கிறீர்களே, இவளை விட அழகாக யாரையேனும் பார்த்திருக்கிறீர்களா?' என்று கேட்க வேண்டும் போல இருக்கும்.

ஆனால், நிறம் மட்டுமே பெரிய அழகு அல்ல என்பதுபோல அவள் ஒருநாள் பொதுப்படையாக ஏதோ சொல்லப்போய் சுலோசனா அதை ஒரு பெரிய தகராறு என்கிறவரை கொண்டுபோய் விட்டதால் வசந்தமல்லி இப்போது, வெறுமனே மனதில் நினைப்பதோடு சரி. சப்பை மூக்கும், சின்னக் கண்ணும் பெரிய வாயுமாக நீங்கள்தான் அழகாகவே இல்லை என்று உள்ளூரச் சொல்லிக் கொள்வதோடு விட்டு விடுவாள்.

'சும்மா இருக்கிற சிட்டுக் குருவிக்குச் சோற்றைப் போடுவானேன்? அது கொண்டையை ஆட்டிக்கொண்டு [illegible] வருவானேன்?' என்பதுபோல, வாயை மூடிக் கொண்டு பேசாமல் இருக்க மாட்டாமல் எதையாவது

சொல்லுவானேன்; பிறகு விஷயம் அண்ணன் வரை சென்று, ''பார் மல்லி, நாமெல்லாம் அண்ணி போல வெள்ளை கிடையாதுதான். அதற்காக வயிற்றெரிச்சல் படுவதால், உள்ள உறவையும் கெடுத்துக் கொள்வது தவிர என்ன லாபம்? ஒருவரிடம் உயர்வைக் கண்டால் அதைப் பாராட்ட வேண்டுமே தவிர பொறாமைப்படக் கூடாது!'' என்ற அறிவுரைகளை வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளுவானேன்?

இப்படியெல்லாம் நினைத்து வசந்தமல்லி எப்போதுமே வாய் மூடி ஒதுங்கிப் போய் விடுவது வழக்கம். ஆனால், இப்படி ஒதுங்கிப் போனதே சுலோசனாவின் கூற்றை ஒத்துக் கொள்வது போல் ஆகி, அவளுக்கே தன் பார்வைக்கு நன்றாயில்லையோ என்ற ஐயம் தோன்றி, அது உறுதிப்படவும் தொடங்கியது.

அழகிய தாமரை இதழ் போலக் கண்கள் வசந்தமல்லிக்கு. சன்னமாய் மைதீட்டினால் பிரமாதமாய் இருக்கும். ஆனால், ''சும்மாவே முண்டைக்கண் உனக்கு. மை வேறு போட்டு இன்னும் பயமுறுத்துகிறாயே! மை கசிந்து வழிந்து உள்ள நிறத்தையும் கெடுக்கிறது பார்...'' என்று சுலோசனா கூறுவாள். மீண்டும் கண்ணாடியில் பார்க்கும்போது, கன்னங்கள் கருமை படிந்தாற்போலவே வசந்தாவுக்கும் தோன்றி விட, சமீப காலமாக அவள் கண்களுக்கு மையிடுவதையே வெகுவாகக் குறைத்து விட்டாள்.

அதுபோலவே, கட்டுவதற்குச் சேலையை எடுக்கும் போதே சந்தேகம், 'இது எனக்கு நன்றாயிராதோ?' ஆசையாகச் சிவப்பும் பச்சையுமாக மாற்றி மாற்றி வளையல் அடுக்கிக் கொள்கிறவள், இப்போது அதையும் விட்டாள். சிவப்பு, பச்சை என்பது போலப் பளிச்சென்ற நிறங்கள் சுலோசனா போலப் பால் வண்ணப் பெண்களுக்குத்தான்

நன்றாயிருக்குமாம்! வசந்தமல்லிகை கண்ணாடி பார்ப்பதைக் கூடப் பெருமளவு குறைத்து விட்டாள். குளித்து வந்ததும் நெற்றியில் பொட்டிடுவதற்காகப் பார்ப்பதோடு சரி.

அப்படிப் பார்க்கும் சில சமயங்களில் யோசனையோடு அவள் தன்னையே ஆராய்வது உண்டு. முதலில் பயந்து பயந்து பாதிப் பார்வையாய் நோக்குகிறவள், பிறகு அக்கு வேறு ஆணி வேறாக அலசி ஆராய்வாள்.

நன்றாய்த்தான் இருப்பதாக அவளுக்குத் தோன்றும். தன் வழக்கமான அலங்காரங்களை - கண்ணுக்கு மையிட்டு, சித்திரத் திலகமிட்டு, கூந்தலை அழகுறப் பின்னி விட்டுக் கொள்வாள். முகத்தில் மலர்ச்சியும் இருக்கும்.

சுலோசனாவுக்குத் தன் நிறத்தழகில் உள்ள நம்பிக்கை காரணமாக அவள், நாத்தனாரின் அலங்காரங்களை அலட்சியப்படுத்துவதும் உண்டு. அந்த மாதிரி நாட்களில் தொடர்ந்து சில நாட்கள் வசந்த மல்லியின் முகத்தில் மலர்ச்சி இருக்கும்.

ஆனால், பெரும்பாலும் ஒன்றிரண்டு நாட்களிலேயே வசந்தாவின் முகமலர்ச்சி மறைந்து விடுவதுதான் வழக்கம்.

இந்த மாதிரிச் சமயத்தில்தான் வசந்தமல்லியின் திருமணப் பேச்சு தொடங்கியது.

[illegible]கையின் திருமணத்துக்குச் செய்த சீர்களையும், [illegible], தொகையையும் சேர்த்துக் கணக்கிட்டுப் பார்த்த [illegible], அதுபற்றி மனைவியிடம் பேசவே அஞ்சினான்.

[illegible]பிள்ளை என்கிற ஒரே காரணத்தால் குடும்ப [illegible] கைவசப்படுத்திக் கொள்கிற மகனுக்கு, உடன் [illegible]

பிறந்த சகோதரிகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய சில கடமைகளும் உண்டு என்பது அவளுக்குப் புரிவதே இல்லை.

என்னதான் சுலோசனாவுக்கு, அவளுடைய நாத்தனார் அழகற்றவளாகத் தோன்றியபோதும், வசந்தமல்லிகையைத் திருமணம் பேசப் பலர் முன் வந்திருந்தனர்.

அவர்கள் எல்லோருமே, வீட்டின் மூத்த பெண்ணுக்குச் செய்ததை இவளுக்கும் எதிர்பார்த்தவர்கள்தான்.

அவர்கள் இனத்தில் அதைக் குறையென்று பெரியதாகச் சொல்வதற்கும் இல்லைதான்.

இப்படி, இவர்களுக்குப் பதில் சொல்லவோ, மனைவியிடம் துணிந்து இந்தப் பேச்சை எடுக்கவோ முடியாமல் கணபதி தவித்துக் கொண்டு இருந்தபோதுதான் வித்யாதரைப் பற்றி விவரத்தைத் தரகர் கொணர்ந்தார்.

சீதனப் பணமாக எதுவும் கொடுக்க ணேடியது இல்லை. பெண்ணுக்கு நகை என்று பெரிதாகச் செய்ய வேண்டியதும் கிடையாது!

அவனது பிரச்னை தீர இதை விட்டால் வேறு வழி ஏது?

தூரத்து உறவினரான தரகர் வடிவேலுவின் கையைக் காலைப் பிடித்து எப்படியாவது இந்த சம்பந்தத்தை முடித்துத் தருமாறு கெஞ்சி, தங்கையின் புகைப்படத்தையும் கொடுத்து அனுப்பினான்.

படத்தைக் கொடுத்தானே தவிர கணபதிக்கு இந்த திருமணம் நடக்கும் என்பதில் அப்படிப் பெரிய நம்பிக்கை ஒன்றும் இருக்கவில்லை.

தமிழ்நாட்டின் பல இடங்களில் இருப்பது போலவே கணபதியின் இனத்திலும், ஒரு சாரார் படித்து, படிப்பினால் முன்னுக்கு வந்து, அதனாலேயே பெருமையும் வளமும் பெற்று நாகரிகமாய் வாழ்க்கை நடத்தினர்.

இன்றைக்கு, டி.வி., ரேடியோ போன்ற சாதனங்களினாலும், சற்று எளிதாகக் கிட்டிய கல்வியினாலும், முன் போல ஒரே பட்டிக்காடு என்று யாரையும் தள்ளிவிட முடியாது என்றாலும், மறுசாரார் கிராமப் புறங்களிலேயே நிலம், நீச்சு என்று வாழ்க்கை நடத்தினர்.

இவர்களுள் முன் வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் வித்யாதரன். பின்னவருள் கணபதியுடைய குடும்பம் அடக்கம்.

இரண்டும் எப்படி ஒன்று சேரும்? அதிலும் வசந்த மல்லி ஒன்றும் பிரமாத வெள்ளை என்று இல்லையே!

எனவே, நம்பிக்கை இல்லாமலே காத்திருந்தவன், தரகர் கொண்டு வந்த பதிலைக் கேட்டதும் துள்ளிக் குதித்தான்.

அப்போதும் அவனுக்குப் பயம்தான்.

நேரில் வந்து வசந்தமல்லியைப் பார்த்துவிட்டு, அவளுடைய நிறம் போதாது என்று ஒதுக்கி விடுவார்களோ என்று பயந்தான்.

என்னதான் மற்ற பெண்களின் நடுவில் அவள் அழகாகத் தோன்றினாலும், அவன் மனைவி போல மனதை மயக்கும் தங்க நிறம் தங்கைக்கு இல்லையே!

வித்யாதருடைய தாயார் வந்து பார்த்து, சம்மதம் சொல்லும் வரை, கணபதிக்கு உள்ளூர உதைப்புதான்.

அதன்பிறகே மனைவியிடம், தங்கையிடம் முழு விவ ்ம் கூறினான்.

நகை, பணம் என்று செலவு வராது என்பது முதலில் ஈலோசனாவுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

ஆனால், வித்யாதரனின் பட்டம், பதவி பற்றி, குன்னூ ரில் அவர்கள் வீடு, விஸ்தாரமான எஸ்டேட் பற்றிக் கணபதி விரிவாகச் சொல்லச் சொல்ல அவளது முகம் மாறிவிட்டது.

இவ்வளவு சிறப்புகளையும் உடைய வித்யாதரன் விரும்பினால், எவ்வளவோ வசதியுள்ள குடும்பத்துப் பெண்ணை மணக்கலாம். பெரும் அழகிகளில் ஒருத்தி யையே தேர்ந்தெடுக்கலாம்; அப்படியிருக்க, இப்படி ஒரு சாதாரணப் பெண்ணை, பணம், சீர்செனத்தி எதுவும் தேவை யில்லை என்று மணக்க முன்வர என்ன காரணம் என்ற கேள்வியை எழுப்பினாள்.

அதற்கான விளக்கமாய், அவள் ஊகித்ததைச் சொல்லி, வசந்தமல்லிகையின் மலர்ந்த முகத்தை வாடச் செய்தாள்.

3

திருமணம் பேசி முடித்து விட்டு, மணமகனின் புகைப்படத்தைக் கொண்டு வந்து, 'இவர்தான் மாப்பிள் ளை' என்று தங்கையிடம் கொடுத்து விட்டு, தான் பிடித் மாப்பிள்ளையின் பெருமைகளை எல்லாம் கணபதி ஒன்

விடாமல் விவரித்தபோது வசந்தமல்லிகைக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது.

''மாப்பிள்ளை எவ்வளவு உயரம் தெரியுமா? என் னடா, இந்த மல்லிப்பொண்ணு இப்படி வளர்ந்து கொண்டே போகிறதே; இதற்குப் பொருத்தமாய் ஒரு மாப்பிள்ளையை எப்படித் தேடப் போகிறோம் என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தேன். சரியாக ஆறடி உயரம், உடற்ப யிற்சி அது இது என்று உடம்பைக் கச்சிதமாக வைத்திருக்கி றார். என் மாதிரித் தொப்பையெல்லாம் கிடையாது...'' என்று ஒரு சிறு வருத்தத்துடன் தன் தொப்பையைக் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டான் அண்ணன்.

''அப்படி ஒன்றும் உங்களுக்குத் தொப்பை தெரிய வில்லை, அண்ணா'' என்று அண்ணன் வருந்துவது பொறுக் காமல் தங்கை தாங்கிப் பேசினாள்.

லேசாக சிரித்து விட்டு, ''போகிறது போ. மாப்பிள்ளை மாதிரி ஸ்டைலாக டிரஸ் செய்து கொண்டு, அழுக்குப் படாத, அலுவலக வேலையா செய்யப் போகிறேன்? சேற் றில் இறங்கி, ஏர் பிடித்து உழவு செய்யாவிட்டாலும், டிராக்டராவது ஓட்டித்தானே ஆக வேண்டும்? ஆனால் மாப்பிள்ளைக்கு அந்தக் கஷ்டம் கிடையாது. கம்பெனியி லேயே கார் கொடுத்திருக்கிறார்களாம். குன்னூரில், சொந் தக் கார் ஒன்று நிற்கிறது...'' என்று அண்ணன் சொல்லச் சொல்ல ஆசையாகக் கேட்டு மகிழ்ந்தாள் சின்னவள்.

ஆனால் இதையெல்லாம் கேட்கக் கேட்க வசந்தமல்லி கையின் முகம் எவ்வளவு மலர்ந்ததோ அதற்கு இருமடங்

பணம் காசுக்குச் செலவு வைக்காமல் போய்த் தொலை கிறாள் என்று பார்த்தால், நாத்தனார் சொகுசாகக் காரில் அல்லவா ஊர் சுற்றுவாள் போல் இருக்கிறது? அதுவும் சென்னைப் பட்டணத்தில்!

இத்தனைக்கும் இவள் ஒன்றும் தன்னைப் போலச் சிவப்புகூட இல்லையே! பெரிய படிப்பு படித்திருந்தாலா வது, இவளையும் வேலைக்கு அனுப்பிச் சம்பாதிக்கும் எண்ணத்தோடு கல்யாணம் செய்கிறார்கள் என்று எண்ண லாம். பணம், நகை, சொத்து பத்துக்காகவும் பண்ண வில்லை! பின்னே?

ஒருபுறம் திருமண வேலைகள் வேகமாக நடக்க, மறுபுறம் சுலோசனாவும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பற்றி இங்கே அங்கே விசாரித்துத் தகவல் அறிந்தாள்.

அறிந்தவற்றைத் தொகுத்துத் தன் மொழியில் நாத்தனா ரிடம் சமர்ப்பித்தாள்.

வித்யாதரன் பெண் விஷயத்தில் ரொம்ப மோசமாம். அவனுக்குப் பல காதலிகள் உண்டாம். எல்லோரும் படித்து நுனி நாக்கால் ஆங்கிலம் பேசுகிற மிகவும் நாகரிகமான பெண்களாம். இவர்களுள் திருமணமான பெண்கூட ஒருத்தி இருக்கிறாளாம்...

''பொய்! நான் நம்பமாட்டேன்! யார் உங்களிடம் இதைச் சொன்னது?'' என்று ஆத்திரத் துடிப்புடன் வசந்த மல்லி கேட்டாள்.

''அவனைப் பற்றி விசாரிக்க வாயைத் திறந்தாலே எல்லோருமே இப்படித்தானே சொல்கிறார்கள்?'' என்று

போல் எல்லோரும் இதையே சொல்வதென்றால் அது உண்மையாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? நெருப்பில்லா மல் எங்கேயாவது புகை வருமா?''

''எல்லாம் பொய்... பொய்தான். யாரோ வேண்டாத வர்கள் உங்களிடம் கதைகட்டி விட்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் சொல்வது மெய்யென்றால், அப்படிப்பட்ட நாகரிகப் பெண் களில் ஒருத்தியையே அவர் மணந்திருக்கலாமே! என்... என்னை ஏன்...!'' என்று தவிப்புடன் தடுமாறினாள் சிறிய வள்.

''சுண்ணாம்பில் இருக்கிறது சூட்சுமம் என்பதுபோல, முக்கிய விஷயமே அதில்தானே இருக்கிறது!'' என்று உற்சாகத்தோடு விளம்பலானாள் சுலோசனா. இப்படி ஒரு கேள்விக்காகத்தானே அவள் இவ்வளவு நேரம் சுற்றி வளைத்ததே!

வித்யாதரனுக்குப் பிடித்தமான பெண்கள் எல்லோரும் படித்தவர்கள். நவநாகரிகமானவர்கள். கூடவே சொந்தக் காலில் நிற்கக் கூடியவர்கள் அல்லது செல்வந்தர்கள். அவர்களில் ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்து விட்டு, அதன் [illegible] தன் வழக்கம்போல இன்னொருத்தியிடம் வாலைக் [illegible]ழுத்தானானால் கோர்ட் கேசு என்று இழுத்துச் சந்தி [illegible] வைத்து விடக் கூடியவர்கள்.

அதனால்தான், அந்த மாதிரிப் படிப்பறிவு இல்லாத [illegible] சாதாரண, பிளஸ் டூவைத் தேர்ந்தெடுத்து இருக்கிறார் [illegible] அழகு, பணம் என்று ஒன்றும் இல்லாத ஒரு கிராமாந்தி [illegible] கல்யாணம் செய்து வைத்தால், கிடைத்ததே பெரிது [illegible] பேசாமல் மூலையில் முடங்கிக் கொள்வாள் அல் [illegible]

''அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது. நீங்கள் ஏனோ என்னை அழ வைக்கவென்று இப்படியெல்லாம் இட்டுக் கட்டிப் பேசுகிறீர்கள்!'' என்றாள் வசந்தமல்லி அழுகையும் ஆத்திரமுமாக.

''ஆ...மாம்!'' என்று கழுத்தை நொடித்தாள் சுலோசனா. ''அப்படியே வைத்துக் கொள். உன் அண்ணன் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கும் மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து எனக்குப் பொறாமை! அதனால்தான் இப்படிப் பேசுகிறேன். சரிதானா? ஆனால் ஒன்று! அங்கே ஏதாவது கசமுசா என்றால் சரிசரி என்று பொறுத்துப்போ. அப்படிப் பொறுத்துப் போவாய் என்றுதான் உன்னை அவர்கள் கட்டுவதே? அதை விட்டு, பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு இங்கே வந்து நின்றுவிடாதே. அப்புறம் எங்கள் சுகந்தியின் திருமணம் அதோகதியாகி விடும்''

சுலோசனா சுமந்து பெற்ற அவளுடைய அருமை மகள் சுகந்திக்கு அப்போது வயது மூன்று! அவளுடைய அத்தை இப்போது கணவனைப் பிரிந்து வந்து விட்டால் இன்னமும் பதினேழு பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழித்து நடக்கக் கூடிய அவளது திருமணத்தை அது பாதித்து விடுமாம்!

என்ன அநியாயமாகப் பேசுகிறாள் இந்த அண்ணி!

ஆனால் இந்த அண்ணியிடம் என்றைக்கு நியாயம் இருந்தது?

பிரமாதமாய் ஒன்றுமில்லை. அவளைப் பெயரிட்டு அழைப்பதையே எடுத்துக் கொண்டால், தன் மகளைச் சுகி, சுகந்தி என்று செல்லமாய், அழகாக சுருக்கமாய் அழைக்கி

றாளே, அதேபோல வசந்தமல்லியையும் வசந்தி என்றோ வசந்தா என்றோ அல்லது அண்ணன் சில சமயங்களில் அழைப்பதுபோல மல்லி என்றோ அழைக்கலாம் இல்லையா? வசந்தமல்லி என்று முழுப்பெயர் சொன்னால் கூடப் பரவாயில்லைதான். வேண்டுமென்றே, நாத்தனாரைப் பட்டிக்காடு போலக் காட்ட வேண்டும் என்றே 'வசந்தம்' என்றுதான் கூப்பிடுவாள்; குறிப்பிடுவாள். இவள் மகளையும் அப்படியே 'சுகந்தம்' என்று சொல்வதுதானே?

எப்போதும் போல இப்போதும் இந்தக் குமுறல் எல்லாம் வசந்தமல்லியின் மனதிற்குள்தான். வாய் திறந்து எதுவும் சொன்னால்தானா - சும்மா கோடி காட்டினாலும் கூட, அதுவே பலவிதமான சகிக்க முடியாத சாயங்கள் ஏற்று, அண்ணன் காதுகளில் விழுந்து விடுகிறதே! அப்புறம், அவனிடம் வேறு வாங்கிக் கட்ட வேண்டும்!

ஆனால் சுலோசனாவின் பேச்சை ஒரேயடியாக அலட்சியப்படுத்தவும் வசந்தமல்லியால் முடியவில்லை. ஒரு வேளை, அவள் சொன்னதெல்லாம் மெய்யாக இருந்தால்? சுலோசனாவின் கூற்று, சொல்லுக்குச் சொல் அப்படியே உண்மையாக இராவிட்டாலும், ஓரளவு மெய்யாக இருந்தாலும் வசந்தாவின் வாழ்வு வீணாகித்தானே போகும்? [illegible]ளில், இந்தக் கணவனைப் பங்கு போடுகிற விவகாரமெல்லாம் அவளால் முடியாது!

தீவிரமாக யோசித்து, பெட்டிக்குள் வைத்திருந்த [illegible] எடுத்து, முகம் கண்ணில் படாமல் கவிழ்த்து [illegible] விட்டு சமயம் பார்த்து அண்ணனிடம் சென்றாள்.

அண்ணி மூலம் கேள்வியுற்ற விஷயங்களைச் சொன்னாள், ''எனக்கு இதெல்லாம் வேண்டாம், அண்ணா.

பட்டணமும் வேண்டாம்; பங்களா வாசமும் வேண்டாம். பத்தோடு பதினொன்று; அத்தோடு இது ஒன்று' என்கிற மாதிரி என்னால் இருக்க முடியாது, அண்ணா. அதனால் பேசாமல் கல்யாணத்தை நிறுத்தி விடுங்கள்!'' என்று சிறு தயக்கத்துடனேயே உரைத்தாள் தங்கை.

''என்ன உளறுகிறாய்?'' என்று சீறினான் உடன் பிறந்தவன். ''இவ்வளவு பணம் செலவு செய்து, இதோ இரண்டு நாட்களில் திருமணம் என்று நெருங்கி வந்த பிறகு திருமணத்தை நிறுத்துவதா? சும்மா கிறுக்குத்தனமாய் பிதற்றுவதை விட்டு விட்டு வேறு வேலை இருந்தால் போய்ப் பார்'' என்றான் சினக் குரலிலேயே.

ஆனால், தங்கையின் விழிகளில் கண்ணீர்ச் சரம் தொடுக்கக் காணவும், ''பார் மல்லி, காய்த்த மரம் கல்லெறி படும். அதுபோல அவர்கள் சற்றுப் பெயரும், புகழுமாக, வசதியுடன் வாழ்கிறவர்கள். நமக்கு இல்லையே என்ற வயிற்றெரிச்சலில், யார் யாரோ என்னென்னவோ பேசுவார்கள். அதையெல்லாம் பொருட்படுத்துவது முட்டாள்தனம்! அதனால் பேசாமல் உள்ளே போய்க் கல்யாணப் பெண்ணாய் லட்சணமாய் அலங்கரித்துக் கொண்டு, சிரித்து விளையாடிக் கொண்டு இரு. போம்மா'' என்றான் சற்று இதமான குரலில்.

சற்று யோசித்து விட்டு, ''ஆனால் நெருப்பில்லாமல் புகையுமா என்று அண்ணி கேட்கிறார்களே!'' என்றாள் சந்தேகம் தெளியாமலே தங்கை.

''அண்ணியா...?'' என்றவனுக்கு உடனே புரிந்து போயிற்று. இது புகைச்சலால் வந்த புகை! ஆனால் இதைத் தங்கையிடம் சொல்லி, மனைவியின் மதிப்பைக் குறைக்க

மனம் வராமல், ''உன் அண்ணி வெகுளி, மல்லிம்மா. யார் என்ன சொன்னாலும் நம்பி விடுவாள். எந்தப் பொறாமைக் காரி அவளிடம் இப்படி விஷம் ஏற்றிவிட்டாளோ, தெரியவில்லை. அதை விடு. நீ சொன்ன பாயிண்டுக்கே வருவோம். நம் ஊர்ப் பண்ணையார் மகள் உன்னளவு கூடப் படிக்காதவள். பத்து தாண்டவில்லை. அவளது ஜாதகம், படம் எல்லாம் அனுப்பினாராம். நீ சொன்ன மாதிரி கிராமாந்திரப் பெண் தேடியிருந்தால் அந்தப் பெண்ணை முடித்திருக்க மாட்டார்களா? மகளுக்குக் கிலோக் கணக்கில் தங்கை நகை கொடுக்கப் பண்ணையார் தயாராக இருந்தாராம். அவர் என்ன, பையனைப் பற்றித் தீர விசாரிக்காமலா பெண்ணைக் கொடுக்க முயன்றிருப்பார்?'' என்று விரிவாக எடுத்துச் சொன்னான்.

தங்கையின் முகம் முழுவதாகத் தெளியாவிட்டாலும், கொஞ்சம் பிரகாசமுறவும், ''மாப்பிள்ளை மிகவும் நல்லவர் என்பதில் எனக்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகமே கிடையாது, வசந்தியம்மா. அப்படியே ஏதாவது கசமுசா இருந்திருந்தா [illegible] ரொம்பவும் சின்ன வயதில், அந்த வயதுக் கோளாறில் ஏதேனும் நடந்திருக்கும்... நான் கூட அந்த வயதில் பெண்கள் குளிக்கிற படித்துறைப் பக்கம் போய் ஒளிந்து கொண்டு பார்ப்பேன். ஒருதரம் அகப்பட்டுக் கொண்டு அசிங்கமாய்ப் போய் விட்டது. அதற்காக, அப்பா என்னை அடித்துக் கூட இருக்கிறார். அதையெல்லாம் பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டு அண்ணி என்னை மறுத்தா விட்டாள்? நாங்கள் இருவரும் சந்தோஷமாக வாழவில்லையா?'' என்று விளக்கினான்.

மீண்டும் முகம் கடுத்து, ''எல்லோருக்கும் அண்ணி போலப் பரந்த மனம் இருப்பதில்லை, அண்ணா!'' என்றாள் வசந்தமல்லி.

ஓகோ, இந்த விஷயம் எடுத்திருக்கவே கூடாது போலும் என்று எண்ணியவனாய், ''எப்படியும், இன்றைக்கு மாப்பிள்ளை தங்கம், வசந்தா. அதை மதிக்கக் கற்றுக் கொள். அத்தோடு, இந்த அளவுக்கு வந்தபின் திருமணத்தை நிறுத்தினால் நம்மேல் மானநஷ்ட வழக்குப் போட்டு நம்மை உள்ளே தள்ளிவிட அவர்களுக்குச் சட்டப்படி உரிமை உண்டு. போகிறது போ, என்று எந்த அவமானத்தையும் விழுங்கிக் கொள்கிற ரகம் அவர்கள் இல்லை. அப்படி அண்ணனைச் சிறையில் வைத்துப் பார்க்கும் ஆசை உனக்கு இருந்தால், மேலே இந்த மாதிரிப் பேசிக்கொண்டு திரி'' என்றான் கணபதி கடுமையான குரலில்.

முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வசந்தமல்லி உள்ளே சென்றாள்.

யோசிக்க யோசிக்க இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்துவது லேசில் முடியாது என்பது அவளுக்குப் புரிந்து போனது.

அண்ணன் கணபதிக்கு உடன்பிறந்த சகோதரிகளிடம் பாசமே கிடையாது என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவன், பெரிதும் மனைவிக்குக் கட்டுப்பட்டவன். அக்கா பவளமல்லிக்குச் செய்தது போல் நூறு பவுன் நகை, லட்ச ரூபாய் ரொக்கம் என்றெல்லாம் தங்கைக்குச் செய்ய கணபதியை அண்ணி விடமாட்டாள். மீறி அவன் செய்யவும் மாட்டான்.

இதனாலேயே, பணம், நகை என்று கேளாததாலேயே, இந்த சம்பந்தம் அண்ணனுக்கு மிகவும் பிடித்துப் போனது என்பதை வசந்தமல்லி ஊகித்திருந்தாள்.

எனவே, லேசில் இந்தத் திருமணத்தை நிறுத்த அவனுக்குக் கொஞ்சமும் மனம் வராது.

கூடவே, அவன் சொன்ன மான நஷ்ட வழக்கும் நடக்கக் கூடியதுதான்.

அண்ணனைச் சிறைக்கு - மான நஷ்ட வழக்குக்குச் சிறைக்கு அனுப்புவார்களா என்பதில் வசந்தமல்லிக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம் இருந்தது. பொதுவாக அபராதமாகப் பணம் கட்டச் சொன்னதாக என்றைக்கோ பத்திரிகையில் படித்ததாக அவளுக்கு ஒரு ஞாபகம் வந்தது. ஆனால் அபராதத் தொகை பெரிது. அதைக் கட்டாமல் அந்தக் குற்றவாளி சிறை சென்றதாகவும் படித்திருந்தாள். அப்படிப் பார்த்தால் அண்ணன் சொன்னது சரியானதே! அப்படி அவனைச் சிறைக்கு அனுப்பி விட்டால் இந்த நிலம் நீச்சை எல்லாம் யார் நிர்வாகம் செய்வது?

அதைவிடவும், உன்னால்தான், உன்னால்தான் என்று சொல்லாலேயே சுலோசனா நாத்தனாரைக் கொன்று விட மாட்டாளா?

வீட்டை விட்டு வெளியேறி, தனித்துத் தன் காலில் நிற்கலாம் என்றால், வசந்தமல்லிக்கு அதற்குரிய தைரியமும் இல்லை; தேவையான தொழில் தகுதியும் இல்லை.

பத்து வீட்டில் பத்துப் பாத்திரம் தேய்த்துப் பிழைப்பது என்பதெல்லாம் கதைகளில் நடக்கலாம். ஆனால் அவளால் முடியாது!

யோசிக்க யோசிக்க, விதியே என்று, வேதனையை அடக்கிக் கொண்டு, வித்யாகருக்குக் கழுத்தை நீட்டுவது தவிர வேறு வழியே இல்லை என்பது வசந்தாவுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்து போனது.

கூடவே, மிகுந்த அதிர்ச்சியுடன் அவள் இன்னொன்றையும் தெரிந்து கொண்டாள்.

இந்தத் திருமணம் நடந்தே தீரும் என்பது அவளுக்கு அப்படி ஒன்றும் வேதனையைத் தரவில்லை! மாறாக, அப்பாடி! என்று ஒருவகையில் ஆறுதலாகத் தான் இருந்தது!

4

வசந்தமல்லிகை ஒழுக்கத்தில் மிகுந்த பற்றுள்ளவள். மற்ற எதையும் போகிறது என்று விட்டு விடுகிறவளுக்கு இது மட்டும் அடங்காத ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தும். இந்த ஒழுக்கத் தவறுகள் அப்படி ஒன்றும் பெரிய காரியமில்லை என்பது போன்ற கதைகளைப் படிக்கும் போதும், திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் போதும் மிகவும் கோபப்படுவாள்.

அப்படிப்பட்டவளா, வித்யாதர் ஒழுக்கம் கெட்டவனாக இருக்கக் கூடும் என்று அறிந்த பிறகும் அவனை மணக்க விரும்புகிறாள்?

விருப்பம் என்று இல்லை என்றாலும் திருமணம் தடைப்படாமல் நடக்கும் என்று ஆனதும் மனதில் பாரம் இறங்கினாற்போல இருப்பது உண்மைதானே? அண்ணனிடம் திருமணத்தை நிறுத்தச் சொல்ல வேண்டியதுதான் என்று முடிவு செய்ததிலிருந்து அவள் நெஞ்சில் ஏறி அழுத்திக் கொண்டிருந்த பெரும் சுமை!

அதிகப்பட வேண்டிய அந்தப் பளு இப்போது அகன்று போவதென்றால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்?

இந்தக் கேள்விக்குக் கிடைத்த விடை அவளுக்கு வியப்பூட்டியதோடு பயத்தையும் அளித்தது.

வித்யாதரனை விரும்பத் தொடங்கிவிட்ட அவளது மனம், அவனது பிழைகளை எல்லாம் பொறுத்து, சகித்து, ஏதோ கிடைப்பது மேல் என்று, அதிலேயே சுகப்படத் தொடங்கி விடுமா? கணவனின் தப்பு வாழ்க்கைக்குக் கண், காது, மனதை மூடி வைத்து விட்டு, அவனது கவனம் தன் [illegible] திரும்பும் தருணங்களுக்காகக் காத்துக் கிடந்து [illegible]...

சாக்கடையில் உழலும் புழுவின் வாழ்வைவிட இது எந்த விதத்தில் மேல்?

சீச்சீ! அது கூடாது! எத்தனையோ உன்னத கோட்பாடு [illegible] வளர்ந்து, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வசந்தமல்லி [illegible] அளவுக்குத் தரம் இறங்கக் கூடாது. கூடவே கூடாது!

[illegible]வேளை, அண்ணன் சொன்னதுபோல, எப் [illegible] ஏதோ நடந்திருந்தால் அதைப் பிடித்துக் கொண்டு [illegible] ஆடுவதும் கூடாதுதான்.

மிகவும் யோசித்து, தன் வாழ்வை எப்படி நடத்துவது என்பதில் வசந்தமல்லி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

எந்தவிதமான முன்முடிவும் - நல்லவன், கெட்டவன் என்று இப்போதே தீர்மானித்து வைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளக் கூடாது. வரப்போகும் கணவன் நல்லவனாக, ஒழுக்கமானவனாக இருந்தால் உயிராய் அவனை நேசித்து, உன்னத மனைவியாய் வாழவேண்டும்.

அதேசமயம், ஒரேயடியாக அவனிடம் மயங்கி, அவனது பிழைகளைக் கண்டுக்கொள்ளக் கூடத் தெரியாத பைத்தியமாய்க் கண்மூடிக் கிடந்து விடக் கூடாது.

வித்யாதரன் தவறு செய்கிறானா என்று கவனித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அண்ணி கேள்விப்பட்டது போல அவன் குணக் கேடனாய் இருந்தால் - அத்துமீறிப் பிற பெண்களுடன் பழகினால், அதன்பின் அவனோடு சேர்ந்து வாழ்வது கூடாது. அவளுக்கு என்ன கதி நேர்ந்தாலும், பரவாயில்லை. நிச்சயமாய்ப் பிரிந்து சென்றுவிட வேண்டும்.

ஏதோ ஒரு முடிவு செய்தபின் அவளுக்குச் சற்று சாதாரணமாய் மூச்சுவிட முடிந்தது.

அப்போதும் நிம்மதியாக இருக்க முடியாமல், சுலோசனாவின் ஜாடைமாடைக் குறிப்புகள், நேரடித் தாக்குதல்களில் மனம் கலங்கி நம்பிக்கை இழந்து அலைபாய்வதும் நடக்கவே செய்தது.

அப்படி ஒரு சமயத்தில், வித்யாதரின் படத்தையும் தன் படத்தையும் எடுத்து அருகருகே வைத்து ஒத்துப் பார்த்தாள்.

வித்யாதரனுக்கு ஆண்மையின் கம்பீரம் இருந்தால், அவளுக்குப் பெண்மையின் அழகும், கவர்ச்சியும் நிறையவே இருப்பது போலத்தான் அவளுக்குத் தோன்றியது.

அந்த நேரம் உள்ளே வந்த சுலோசனா, சரியாக ஊகித்து, ''புகைப்படத்தில் நிறம் சரியாகத் தெரியாதே!'' என்று சீண்டினாள். ''ஏன் தெரியாது? பாருங்கள், படத்தில் இரண்டு பேரும் ஒரே நிறமாய்த்தான் தோன்றுகிறோம்!'' என்றாள் மல்லி சற்று அழுத்தமான குரலில்.

''ஏன் தோன்றாது? முகத்தில் அவ்வளவு மேக்கப் அடித்து, பெரிய பெரிய லைட்டையெல்லாம் போட்டு எடுத்தால் உன் மாதிரிக் கறுப்பு கூடச் சிவப்பாகத்தான் தெரியும்'' என்று பெரியவள் மட்டம் தட்டினாள்.

''அவருக்கும் அந்த மாதிரி எடுக்கவில்லை என்று உங்களுக்கு என்ன நிச்சயம்? சும்மா கறுப்பு கறுப்பு என்கிறீர்களே, உங்கள் அளவு வெள்ளை இல்லை என்றாலும், நான் ஒன்றும் அப்படி ஒரே கறுப்பு அல்ல'' என்று [illegible]ரைத்தாள் வசந்தமல்லி.

''என் மாதிரி நிறமா?'' உடல் முழுவதையும் ஒருதரம் [illegible] நிமிர்ந்தாள் சுலோசனா. ''அதற்கெல்லாம் போன [illegible]யில் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டுமே!'' என்றாள் [illegible]ன்.

[illegible]த்தனார் வெறுப்புடன் முகம் திருப்புவதைக் காண [illegible] ''அவரும் நீயும் ஒரே நிறம் என்றாயே, ஆண் [illegible]க்கு நிறத்தைப் பற்றி யார் பார்க்கிறார்கள். உன் [illegible]மாகவே இருந்தாலும், அவரது பதவி, படிப்புக்கா[illegible]னையோ ரதிகளும், கோடீசுவரிகளும் காத்துக் [illegible]

கிடப்பார்களே! அப்படியிருக்க இருந்திருந்து உன்னைப் போய்...'' என்று முடிக்காமலே தோளைக் குலுக்கினாள் அவள்.

''நீங்கள் வேண்டுமென்றே என்னை அழ வைப்பதற் காகவே இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்...'' என்றாள் வசந்தா, நடுங்கத் தொடங்கிய குரலைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு.

உண்மை உறைத்து விடச் சற்றே தயங்கியவள், உடனே சமாளித்து, ''அட, உன்னை அழவைத்து எனக்கு என்ன லாபம்? ஏதோ, சொர்க்கத்துக்குப் போகிற மாதிரிக் கனவு கண்டுவிட்டு அப்புறம் ஒரேயடியாய் மனம் உடைந்து விடக் கூடாதே என்று புகுந்த வீட்டு நடப்புக்கு உன்னைக் கொஞ்சம் தயார்ப்படுத்தலாம் என்று பார்த்தேன். நீக்கு போக்காய்ச் சற்று அனுசரித்துப் போனால் நன்றாகவே வாழலாம் என்று உனக்கு நல்லது சொல்ல வந்ததற்கு எனக்கு இப்படி ஒரு பட்டமா? உலகத்தில் நல்லதற்கே காலம் இல்லையடியம்மா!'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கிப் பழிப்புக் காட்டியபடியே அவ்விடம் விட்டு அகன்றாள் சுலோசனா.

அண்ணியின் பேச்சினால் வசந்தமல்லியின் முடிவில் மாற்றம் ஏதும் இல்லை என்றாலும், அவளது கண்ணிலும் கருத்திலும் கவனத்தைச் சற்று அதிகமாகவே பூசிக் கொண்டு கணவனைக் கவனிக்கலானாள் அவள்.

திருமணம் நல்லபடியாகவே நடைபெற்றது.

அந்த ஊருக்குள் சற்று நாகரிகமாகக் கட்டப்பட்டிருந் கிராமப் பஞ்சாயத்துத் தலைவரின் வீட்டை மாப்பிள்ளை

யைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்குவதற்காகக் கணபதி ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

பெண் வீட்டுப் பழக்கம், ஊர்க் கோயிலில் திருமணம் என்று ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தபடியால், அவரவருக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்த சில வசதிகள் இல்லை என்று யாரும் குறை பேசவில்லை. மாப்பிள்ளை வீட்டார் என்று வந்தவர்க ளும் குறைவுதான். சென்னையில் வரவேற்பு வைத்திருப்ப தாகவும், மற்றவர்கள் அதற்கு வருவார்கள் என்றும் தகவல் கிடைத்தது.

வசந்தமல்லியின் கூர்தீட்டி விடப்பட்டிருந்த காதுக ளில், 'பெண் மூக்கும் விழியுமாக நன்றாக இருக்கிறாள்' என்ற பேச்சு விழுந்து அவளது மனதைக் குளிர்வித்தது.

''கூடவே, 'படித்த பெண்ணைப் பார்ப்பீர்கள் என்று நினைத்தேன்', 'வித்யா காதல் திருமணம்தான் செய்வான் என்று நினைத்தேன்...' 'எல்லோருக்கும் 'டிமிக்கி' கொடுத்து விட்டானே!' என்ற வாக்கியங்களும் அரைகுறை யாக விழுந்தபோது, அவள் மனம் மேலும் கலங்கிக் கொண்டது.

இந்த ஆராய்ச்சியிலேயே மூழ்கி இருந்தவள், மணச் சடங்குகளின் போது அருகில் அமர்ந்திருந்த கணவனின் பார்வைகளையோ, குறிப்புகளையோ சற்றும் கண்டு கொண்டாளில்லை.

திருமணம் முடிந்ததும், மணமக்கள், பெரியவர்களின் [illegible] சேர்ந்து நின்றபோது, ''வாழ்த்துக்கள் வித்யா!'' என்று அவ்வளவு பேர் நடுவில் வித்யாதரனின் கையைப் பிடித்து ஒரு பெண் குலுக்கினாள்.

வித்யாதரனும் சிரித்தபடி நன்றி கூறினான்.

வெறுமனே ஓர் ஆணும் பெண்ணும் கைகுலுக்கிக் கொள்வது இந்தியக் கிராமங்களில் பழக்கமில்லை என்றாலும், பட்டணத்துக்காரர்கள் அப்படிக் குலுக்குவதைப் பெரிய தவறாக இப்போது யாரும் கருதுவது கிடையாது.

இதில் தப்பு ஒன்றும் இல்லை என்றாலும், இந்தப் பெண் இவர் கையைப் பிடித்து குலுக்காமலேயே வாழ்த்தியிருக்கலாம்; இவரும் தொடர்ந்து அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டிராமல் கையை விட்டு விட்டே நன்றி உரைத்திருக்கலாம் என்று உள்ளூர எண்ணியபடியே நின்றவளை, ''வசந்தமல்லி'', என்று அழைத்தான் அவளுடைய கணவன்.

திடுக்கிட்டு, மருட்சியுடன் திரும்பியவளிடம், ''இவள் அனுராதா. என்னோடு வேலை பார்ப்பவள்'' என்று அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

அந்த அனுராதாவைத் தொடப் பிடிக்காமல், குலுக்குவதற்காக நீளத் தொடங்கிய அவளது கரத்தைக் கவனியாதவள் போல, அவசரமாகக் கைகுவித்து, ''வணக்கம்'' என்றாள் வசந்தமல்லி.

பதிலுக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, ''ஆகா! உங்கள் மனைவியின் கூப்பிய கரத்தைப் பார்க்கும் போது தாமரை மொட்டு மாதிரி எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது! இப்போதுதான் விஷயம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. நாங்கள் எல்லோரும் உங்களிடம் தலைகீழாக நின்று, கைகளா[illegible] நடந்து வரவும் தயாராக இருந்தபோது, நீங்கள் ஏ[illegible] திடுதிப்பென்று கல்யாண அழைப்பிதழை நீட்டினீர்க[illegible] என்று இப்போதல்லவா புரிகிறது. இப்படி ஓர் அழகு பெட்டகம் கிடைக்கும்போது எங்களையெல்லாம் உ[illegible]

ளுக்கு எப்படிப் பிடிக்கும்?'' என்று சோகம் காட்டிவிட்டு குபீரென்று அவள் சிரிக்க, அருகில் நின்ற வேறு சிலரும் சேர்ந்து நகைத்தார்கள்.

இவள்பாட்டில், உனக்காகக் கையால் நடந்து வரவும் தயாராக இருந்தேன் என்கிறாள். பழகியபின் 'டிமிக்கி' கொடுத்தாய் என்கிறாள். அவள் கணவனானால், அதை இல்லையென்று மறுக்கவே இல்லையே. சுற்றி இருக்கிறவர்களுக்கென்ன, யாரேனும் கால் தட்டிக் கீழே விழுந்தாலும் சிரிப்பார்கள்! ஆனால் இவனும் கூடச் சேர்ந்து என்னவோ பெரிய விகடம் மாதிரிச் சிரிக்கிறானே!

ஒரு வேளை இது வேடிக்கையேதானோ?

தவித்த விழிகளில் அண்ணி சுலோசனாவின் முகம் [illegible]து. ''பார்த்தாயா, பார்த்தாயா, நான் சொன்னது [illegible]லவே நடக்கிறதுதானே?'' என்பது போல லேசாக [illegible]டைப் பிதுக்கிப் புருவத்தை ஏளனமாக ஏற்றி இறக்கிக் [illegible]டினாள் அவள்.

வேதனையோடு கோபமும் வந்தது வசந்தமல்லிக்கு.

வித்யாதரன் என்ன, அவளாகப் பார்த்துத் தேர்ந்தெ[illegible] மாப்பிள்ளையா? இவர்கள் முடிவு செய்த மணமகன் [illegible]? இந்த மாப்பிள்ளை சொத்தை என்றால் அதில் [illegible] அவர்களுக்குத்தானே? இந்த அளவு யோசனை [illegible] இல்லாமல் என்ன குத்திக் காட்டல் [illegible]யிருக்கிறது?

[illegible] மறைவில் புறங்கையில் யாரோ சுரண்டினார் [illegible]ரோ என்ன? சுற்றுமுன் அவளுக்குத் தாலி கட்டிய [illegible] கணவன்தான்!

சிறு திகைப்புடன் நோக்கியவளிடம், ''என்னடா கோபம்? யார் மீது?'' என்று ரகசியமாக, கனிவாக விசாரித்தான்.

வசந்தமல்லி திணறிப் போனாள்.

தப்பு செய்தவன் இவ்வளவு இலகுவாகப் பேசுவானா? ஏதேனும் வெளிப்பட்டு விட்டதோ என்று பயப்பட மாட்டானா?

ஆராய்வுடன் நோக்கியவளிடம் பல்வரிசை பளீரிட வித்யாதரன் புன்னகை செய்யவும், அந்த நிமிடத்துக்குச் சுற்றியுள்ள உலகமே வசந்தமல்லிக்கு மறந்து போயிற்று.

ஆனால் அது அந்த நேரத்துக்கு மட்டும்தான்.

அன்றைய இரவுக்காக அவளைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தபோது அவளைச் சுற்றிலும் ஒரு பட்டிமன்றமே நடந்தது. தொடங்கி வைத்தவள் சுலோசனாதான்!

பட்டணத்தில் அவர்கள் எப்படி எப்படிப் பழகினா லும், இங்கேயும் வந்து கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றது ரொம்பவும் தப்பாம். போட்டோவுக்கு நிற்கும்போ தும், வசந்தா புருஷனை இந்தப் பக்கம் அவள் இடித்து கொண்டு நின்றது வள்ளி தேவானை மாதிரி இருந்ததாம் மாப்பிள்ளையும் 'ஈ' என்று இளித்துக் கொண்டு நின்ற தான் ரொம்பவும் ஒரு மாதிரியாய் இருந்ததாம். இந் மாதிரிச் சக்களத்திகள் எத்தனை பேரை வசந்தம் சமாளி தாக வேண்டுமோ தெரியவில்லையாம். ஆனால், இ கெல்லாம் சரிசரியென்று பொறுத்திருப்பாள் என்றுதா அழகு, படிப்பு, பெரிய பணம் என்று ஒன்றுமில்ல இவளை மணந்திருக்கிறானாம்!

''அப்படிச் சொல்ல முடியாது. நம்ம வசந்தா முகத்துக் களை இந்த உலகத்திலேயே வேறே யாருக்கும் இருக் காது!'' என்றது ஒரு வயதான பாட்டியம்மா.

''எப்படியோ? மாப்பிள்ளை மன்மதக் கலையில் கைதேர்ந்தவர் என்கிறார்கள். இவளை மயக்கிக் காலடியில் போட்டுக் கொண்டு, இஷ்டம்போல ராஜ்ஜியத்தை நடத்தப் போகிறார்!'' என்றாள் சுலோசனாவுடைய தோழி ஒருத்தி.

இந்தப் பேச்சுக்கள் எல்லாம் மனதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்ததாலோ என்னவோ அன்று வசந்தமல்லி ஆல் அவளுடைய கணவனோடு முழுமையாக ஒன்ற முடியவில்லை.

அன்று மட்டுமல்ல; தொடர்ந்து வந்த நாட்களிலும் அப்படித்தான்.

5

திருமணத்தை அடுத்து இரண்டு தினங்களை மணமக ...ன்னூரில், மணமகனுடைய பெற்றோர் வீட்டில் ...ார்.

...ணனின் திருமணத்திற்காகத் தாயகம் வந்திருந்த ... னேயே மீண்டும் திரும்பி அவள் வீடு செல்ல ...ருந்ததால், அவள் இங்கிருக்கும் இரண்டு நாட்க ...ோடு கூடவே இருந்துவிட்டு, அதன்பின் வித் ...யோடு தேனிலவு செல்வதாக ஏற்பாடு.

மாமியார் வீட்டில் இருந்த இரண்டு நாட்களும் அவள் சற்றும் எதிர்பாராத வகையில், வசந்தமல்லிக்கு மிகவும் திருப்திகரமாகவே இருந்தது. மகிழ்ச்சியாகவும்தான்.

வெளிநாட்டில் வசிக்கும் பெருமையை, நாத்தனார் வாணி சற்றும் காட்டினாள் இல்லை. ''வசந்தமல்லி என்று முழநீளம் அழைத்தால்தான் உனக்குப் பிடிக்குமா? வசந்தி என்றால் பரவாயில்லையா? எனக்கு அந்தப் பெயர் மிகவும் பிடிக்கும்'' என்று அவள் தொடங்கியதுமே வசந்தமல்லிக்கு நாத்தனாரை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று.

அவளுடைய அண்ணன் மனைவி போல, ''ஏ... வசந்தம்...'' என்று இழுக்காமல்... ''உன்னை அண்ணி என்றே அழைக்க வேண்டிய முறைதான். அண்ணன் மனைவிதான். ஆனாலும் நீ என்னைவிட ஆறேழு வயதாவது சின்னவளாகத்தான் இருப்பாய். உன்னைப் போய், 'அண்ணி' 'வாங்கள்' 'போங்கள்' என்று உன்னை என் வயதுக்கு ஏற்ற, எனக்கு மனமில்லை. ஆனால் உனக்கு அது பிடித்தால்...'' என்று தொடர்ந்து பேசியவளை இடைமறித்து, ''வசந்தி என்றே என்னைக் கூப்பிடுங்கள். அண்ணி. எனக்கும் அந்தப் பெயர் மிகவும் பிடிக்கும். ஊரில் வசந்தம், மல்லிப் பொண்ணு என்றெல்லாம் அழைக்கும்போது இப்படி அழகாக யாராவது கூப்பிடமாட்டார்களா என்று எனக்கு ஏக்கமாக இருக்கும்'' என்று வெளிப்படையாகப் பதில் சொன்னாள் வசந்தமல்லி.

''பரவாயில்லையே! நம் இருவருக்கும் எண்ணம் ஒரே மாதிரி ஒத்துப் போகிறதே!'' என்று வியந்த வாணி சட்டெனக் கண்களில் குறும்பு மின்ன, ''இது அண்ணனுக்குத் தெரியுமா?

''...ஓகோ! அண்ணனின் உரிமையில்தான் நான் மூக்கை நுழைத்து விட்டேனா? அண்ணனும் உன்னை வசந்தி என்றுதான் அழைக்கிறாரா? அடடா! அதுதான் முதலில் கொஞ்சம் தயங்கினாயா?'' என்று அடுக்கலானாள்.

முகம் சிவக்க, ''இல்லை. வசந்தமல்லி என்று அழைக்கவில்லை'' என்று ஒருவாறு சமாளித்தவள், பேச்சை வேறு பக்கம் திருப்பி விட்டாள்.

புரிந்து கொண்ட புன்னகையோடு வாணியும் அதற்கு இடம் கொடுத்தாள்.

வித்யாதர் வசந்தமல்லிக்கு ஒரு தனிப்பட்ட பெயரைச் சூட்டியிருந்தான். தனிமையில், அவளை, வசு என்றுதான் அவன் அழைப்பான். கூட ஒரு கண்ணு அல்லது குட்டி சேர்ந்து கொள்ளும்.

''நீரும் நெருப்பும் இன்றி மனிதன் வாழ முடியாது. இரண்டுக்குமே வசு என்று ஒரு பெயரும் உண்டு. மனிதனுக்கு நீரும் நெருப்பும் போல எனக்கு நீ இன்றியமையாதவள்'' என்று விளக்கமும் உரைத்து அவள் உள்ளத்தைக் குளிர வைத்திருந்தான்.

கணவனுக்கு இன்றியமையாதவளாய் இருப்பதை விட ஒரு பெண்ணுக்கு வேறு என்ன வேண்டும்.

ஆனால் ஒன்று. வசந்தமல்லி மட்டும்தான் வித்யாதரனுக்கு இன்றியமையாதவளா என்பதும் அவளுக்குத் தெளிவாகத் தெரிய வேண்டியிருந்தது. அது தெரியும் வரை [illegible]யோடுதான் அவள் இருந்தாக வேண்டும். அசட்

டுத்தனமாய் மனதை விட்டுவிடக் கூடாது. அப்புறம் பிரிய நேர்ந்தால் மீள்வது மிகுந்த் சிரமமாகி விடும்...

''ஹல்லோ...'' என்று அண்ணன் மனைவியின் முகத்துக்கு எதிரே சொடக்குப் போட்டாள் வாணி.

திடுக்கிட்டு விழித்தவளிடம், ''ஊம்... வசந்தியின் மனது வேறு எங்கேயோ இருப்பது போலத் தெரிகிறது. ஆனால் நான் பண்ணுவதும் அநியாயமாகத்தான் இருக்கிறது. புதிதாகக் கல்யாணம் ஆன பெண்ணை ஹனிமூன் போகவிடாமல் பிடித்து வைத்திருப்பதோடு, நானே கூட உட்கார்ந்து பேசி அறுக்கிறேன். சாரி, வசந்தி. நாளைக்குக் கிளம்பிவிடப் போகிறோம் என்பதில் கிடைத்த நேரமெல்லாம் உன்னுடனேயே கழிக்க வேண்டும் போல ஓர் ஆசை. ஆனால் உனக்கு எப்படி இருக்கும் என்று யோசிக்க மறந்து விட்டேன்'' என்று அவள் சிறு வருத்தமும் சிரிப்புமாக விளக்கம் தரவும் வசந்தி மேலும் வெட்கிப் போனாள்.

''அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை, அண்ணி. எனக்கே உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் மிகவும் ஆசைதான். இ... இப்போது, ஊரில் எங்கள் அண்ணன் மகள் சுகந்தியைப் பற்றி ஒரு நினைவு வந்ததா...! கவனம் கொஞ்சம் அங்கே போய் விட்டது. அவ்வளவுதான்...'' என்று சமாளித்தாள் சிறியவள்.

''என்னவோ, அம்மா. நீ சொன்னால் ஒத்துக் கொள்கிறேன்!'' என்று கண் சிமிட்டிச் சிரித்து தன் நம்பாமையை வாணி காட்ட, வசந்தமல்லிக்கும் சிரிப்பு வர இருவரும் கலகலவென்று நகைக்க, அதைக் கேட்டபடியே வாகீசனும், வித்யாதரனும் வந்து சேர்ந்தனர்.

''என்ன என்ன'' என்று கேட்டவர்களிடம் வாணி விவரம் சொல்ல வித்யாதரன் பெருமையாகத் தொண்டையைக் கனைக்க, வெட்கத்தில் வசந்தமல்லியின் முகம் சிவப்பதைக் கண்டு எல்லோரும் இன்னொரு தரம் நகைத்தனர்.

காயத்திரியும் கையில் ஏதோ நொறுக்குத் தீனியும் பானமுமாக வந்து சேர, அதை அரைத்தபடியே எல்லோருமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

பேச்சிடையே, ''பிள்ளைகளும், மாப்பிள்ளையும் இல்லாமல் நீ தனியாக வந்திருப்பதே ஒரு மாதிரி இருக்கிறது. இதில் உடனே வேறு கிளம்ப வேண்டும் என்கிறாயே!'' என்று காயத்திரி குறைப்பட்டார்.

''என்னம்மா செய்வது? பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளி இருக்கிறது. நான் இல்லாவிட்டாலும் அவர்களுக்கு அவரா வது துணையிருக்க வேண்டாமா? ஆனால், ஒரு வேகத்தில் வந்து விட்டேனே தவிர, அந்த வால் பசங்களை அவர் எப்படி சமாளிக்கிறாரோ, பாவம் என்று உள்ளூரப் பதைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது!'' என்று இயம்பினாள் வாணி.

கணவனைக் கண்டதும் நாத்தனாரின் பின்னே ஒதுங்கி இருந்த வசந்தி, ''ஆக மெய்யாகவே கவனத்தை வேறெங்கோ வைத்திருப்பது யார் என்பது இப்போதல்லவா நன்றாகத் தெரிகிறது!'' என்று மெல்லிய குரலில் [illegible], கல்லென்று மீண்டும் சிரிப்பொலி பரவியது.

''பரவாயில்லையே! காலை வாருவதில் அண்ணனுக் [illegible]யான ஜோடிதான்!'' என்று வாணி கூற, ஒரு கணம் பெருமிதத்தால் பூரித்த வசந்தமல்லி உடனேயே உள்ளம் [illegible]ந்தாள்.

பொருத்தம் வெறும் வேடிக்கைப் பேச்சில் மட்டும் தானா?

எதிலுமே வித்யாதருக்கு வசந்தமல்லி பொருத்தமானவள் அல்ல என்று அண்ணி சுலோசனா சொன்னாள். இங்கே யாரும் அப்படி ஏதும் கூறாவிடினும், அப்படிக் கூறாதது பண்பாடு காரணமாகவும் இருக்கலாமே! இந்தக் குடும்பத்தினரிடம் அந்த நாகரிகம் நிறையவே, இருந்தது. இதுவரையிலும், வசந்தமல்லியின் நிறத்தைப் பற்றி யாருமே குறிப்பிட்டது இல்லை. இத்தனைக்கும் வாணியும் நல்ல வெளுப்பு என்பதோடு அவளது முக, உடல் அமைப்புகளும் கூட அழகானவையே!

வாணியைச் சென்னையில் விமானம் ஏற்றிவிடத் தான் வருவதாக வித்யாதர் சொன்னதை அவள் சற்றும் ஏற்கவில்லை. "சும்மாவே புதுமண மக்களின் இடையே கரடி போல வந்துவிட்ட உணர்வு எனக்கு. இன்னமும் விமானம் ஏற்ற வேறு நீங்கள் வந்தால் எனக்கு மிகவும் மனதுக்குச் சங்கடமாக இருக்கும். அம்மா அப்பா வருவதே அதிகம். ரொம்பவும் போதுமானது. அம்மா அப்பா திரும்பி வரும் வரை இங்கே இருந்து விட்டு, அவர்கள் வந்ததும் ஊட்டியை நோக்கி நடையைக் கட்டுங்கள்!" என்று முடித்து விட்டாள் அவள்.

"நடையைக் கட்டுவதா? ஊட்டிவரை நடப்பது என்றால் இன்னும் இரண்டு செட் ஷூ வேண்டுமே! பணத்திற்கு நான் எங்கே போவேன்!" என்று சோகம் காட்டிச் சிரிக்க வைத்தான் வித்யாதரன்.

கடைசியாக வாணி சொன்னதுதான் நடந்தது.

நாத்தனார் கிளம்புமுன் அவளிடம் மெல்லப் பேச்சுக் கொடுத்தாள் வசந்தா. "உங்களுக்கு இருபது வயதிலேயே திருமணம் செய்து வைத்து விட்டு உங்கள் தம்பியை மட்டும் இவ்வளவு நாள் எப்படி விட்டார்கள், அண்ணி?" என்று சாதாரண உரையாடல் போர்வையில் மெல்ல அடி போட்டாள்.

"அதுவா? அண்ணன் எம்.ஏ. முடித்து, எம்.பி.ஏ. முடிக்கவே இருபத்தைந்து வயதாகி விட்டது. அப்புறம் நல்ல வேலை கிடைத்த பிறகுதான் கல்யாணம் என்றார். பிறகும் ஏனோ, தட்டிக் கழித்ததெல்லாம் அண்ணன்தான். வேண்டாம் வேண்டாம் என்று கீறல் விழுந்த ரிக்கார்ட் மாதிரி ஒரே பாட்டு. பிறகு, உன் போட்டோவைப் பார்த்ததும்தான் அய்யா ஒரே ஃபட்!" என்று சிரித்தாள் வாணி.

"ஆனால், அவர் ஒரேயடியாக மறுத்தபோது உங்க[illegible]நக்கெல்லாம் கவலையாக... ஏன் என்று புரியாமல் ஒரே [illegible]ழப்பமாக இருந்திருக்கும் அல்லவா?" என்று மேலும் [illegible]வினாள் வசந்தி.

"மெய்தான், வசந்தி. எனக்குக் கூட அம்மா நிறைய [illegible] எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆண், பெண் பேதமின்றிக் [illegible]லப்பாகப் பேசுவாரா, என்ன சிக்கலில் மாட்டிக் கொள்[illegible] போகிறாரோ அண்ணன் என்று அம்மாவுக்கு ஒரே [illegible]. சும்மா அண்ணன் பேசுவதைக் காதல் என்று [illegible] கொண்டு யாராவது லங்கிணி வந்து நின்று [illegible]ல்... என்று ஒரே பயம்! ஆனால், அதெல்லாம் [illegible]தான். நாளாக ஆக, மருமகள் என்று ஒரு கழுதை, [illegible] வந்தாலும் கூடப் பரவாயில்லையே என்பார்கள்.

கடைசியாக, உன்னை அண்ணன் தேர்ந்தெடுத்ததில் அம்மா அப்பா இரண்டு பேருக்குமே மிகவும் மகிழ்ச்சி; ‘அழகாய் இருப்பதோடு, குடும்பப் பாங்காகவும் தெரிகிறாள். கண வனை அனுசரித்துப் போவாள்’ என்று எனக்கு எழுதினார் கள்'' என்று அண்ணன் மனைவியை நோக்கி திருப்தியோடு முறுவலித்தாள் வாணி.

ஆனால், திருப்தி அடையாதது வசந்தமல்லிதான். கழுதை, குதிரைக்கு அவள் அழகாகத் தெரிகிறாள் போலும், மற்றபடி பெரிதாகச் சொல்லிக் கொள்ள ஒன்றும் இல்லாத தால் குடும்பப் பாங்கான பெண் என்று மனதைத் தேற்றிக் கொள்கிறார்கள்! மற்றபடி, வாணி மாதிரி ஓர் அழகியை மகளாகப் பெற்றவரால் வசந்தமல்லியை அழகு என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? எல்லாவற்றையும் விட, அனுச ரித்துப் போவாள் என்று அந்த ஒரு குணத்துக்காகவே தன்னை மாமியாருக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்றே அவளுக் குத் தோன்றியது.

ஆனால், இந்த மருமகள் எதற்கும் தலையாட்டிக் கொண்டு பொறுத்துப் போகமாட்டாள் என்பது ஒருபுறம் இருக்க, அப்படி அனுசரித்துப் போகவேண்டிய கெடுதலாய் வித்யாதரிடம் இருக்கும் தீமை என்ன?

இதை நேரடியாகக் கேட்பதா, கேட்டாலும் பதில் நேர்மையான பதில் வருவதோ சாத்தியமில்லை என்பதால் மேலே எதுவும் பேசாமல் வசந்தமல்லி வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

மனதில் எப்போதும் இருந்த உறுத்தல் மட்டும், சற்று அதிகமாகி விட்டாற்போல உணர்ந்தாள்.

வித்யாதரன் ஒரு பிரியமான கணவனாக நடந்து கொண்டான். மனைவியின் விருப்பங்களை உணர்ந்து அவைகளை நிறைவேற்றினான். திருமணம் நிச்சயமானதி லிருந்து அவளுக்கென்று வாங்கி வைத்திருந்ததாகக் கூறி ஏதோ பரிசளித்தான். சுவாரசியமாகச் சிரிக்கச் சிரிக்க ஏதேதோ கதை சொன்னான்; படிக்கும் போது நடந்தது, வேலை பார்க்கும் போது நிகழ்ந்தது என்று விழுந்து விழுந்து சிரிக்க வைக்கும் கதைகள்.

கணவனைப் பார்க்கும் போதும், அவனது பேச்சைக் கேட்கும்போதும், அவனது அருகாமையை உணரும் போதும் அவனோடு ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போல வும், உலகில் வேறு எதுவுமே வேண்டாம் போலவும் வசந்தமல்லிக்குத் தோன்றும்.

உடனேயே, இந்த மாதிரி எண்ணங்களுக்கு இடம் கொடுத்தால் அப்புறம் தன்மானமே இல்லாமல் கணவன் என்ன செய்தாலும் பொறுத்துக் கொண்டு அவனது காலடி யில் அடிமையாக உழலத் தொடங்கி விடுவோமோ என்கிற [illegible]த்தில் முடிந்த அளவு ஒதுங்கியே இருக்க முயன்றாள் அவள்.

குன்னூரில் இருக்கும் வரை, வீட்டில் அந்த வேலை, [illegible] வேலை, அத்தை வரும்போது அழுக்கின்றிச் சுத்தமாக் [illegible] என்று கணவனைத் தவிர்த்தவள், ஊட்டியின் தேனில [illegible]மையில் கொஞ்சம் சிரமப்படும்படி ஆயிற்று.

[illegible]போதும், ஊட்டி ‘கைடை’ வாங்கிப் பார்த்து, “[illegible] நான் ஊட்டி வந்ததே இல்லை, இதைப் பார்க்க [illegible]; அதைப் பார்க்க வேண்டும்'' என்று சாதாரண

சுற்றுலாப் பயணிகள் போல வெளியிலேயே வெகுநேரம் சுற்றும்படிச் செய்தாள்.

அப்போது அவளது சந்தேகம் - அண்ணி சுலோசனா வித்யாதரனைப் பற்றி எழுப்பி விட்டிருந்த ஐயம் - பலப்படும்படி ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

6

ஏற்கெனவே - வித்யாதரன் சுவைபடச் சொன்ன பல சம்பவங்களில் ஆங்காங்கே இடம் பெற்ற பெண்களின் பெயர்கள் வசந்தமல்லியின் மனதை உறுத்திக் கொண்டு தான் இருந்தன.

ஊட்டியில் காணப்பட்ட பலதரப்பட்டவர்களில் இவர்களைப் போலத் தேனிலவுத் தம்பதிகள், குடும்பமாக வந்தவர்கள், கல்லூரி - முதுநிலைப் பள்ளிகளில் இருந்து சுற்றுலா வந்தவர்கள் என்று அங்கே காணப்பட்டவர்களில் பல அழகிய பெண்களும் இருந்தார்கள்.

'இந்தப் பூ பார்', 'இந்த மேகம் பார்' என்று காட்டிய வித்யாதரன் ஊடே, இந்தப் பெண்ணின் இடுப்பு பார், இந்தப் பெண்ணின் முகம் பார், இவள் நடக்கும் ஒயில் பார் என்றும் ரசிக்கும் போது அவன் மனைவிக்குக் கேட்க சகிக்காது.

இந்தத் தேனிலவு காலத்தில் கூட இவனால் அடுத்த பெண்ணைப் பாராமல் இருக்க முடியவில்லையே! அப்படி

யானால் இவனுக்கு சுலோசனா அண்ணி சொன்னதுபோலப் பெண் பலவீனம் இருப்பது நிச்சயமே போலத் தெரிகிறதே என்று அவள் உள்ளூர கலங்கிக் கொண்டிருந்த போது இளம் பெண்கள் இருவர் அவர்களை நெருங்கி வந்தனர்.

இருவருமே தமிழ்ப் பெண்கள் அல்ல என்பது நன்றாகவே தெரிந்தது. 'ஓரியண்டலைஸ்' என்பார்களே, அதுபோலக் கிழக்கு நாடுகளுக்குரிய, சென்னிப்புறம் உயர்ந்த சரிவான கத்தி விழிகள், பேசிய ஆங்கிலத்தில் கூட வேற்று மொழி உச்சரிப்பு இருந்தது.

இரு பெண்களும் முதலில் விளித்தது வசந்தமல்லியைத்தான். ''மேம்'' என்று அழைத்து, அவர்கள் பேசிய ஆங்கிலத்தை, வசந்தமல்லியின் கிராமப்புறத்து, பிளஸ் டூ ஆங்கிலப் படிப்பால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. படிப்பை நிறுத்தியும் மூன்றாண்டு முடிந்து விட்டனவே! அவ்வப்போது ஆங்கிலம் காதில் விழுந்து கொண்டு இருந்தாலாவது கொஞ்சம் பரவாயில்லாமல் இருந்திருக்கும்.

ஏதோ விவரம் கேட்கிறார்கள் என்பதற்கு மேல் [illegible]யால் எதையும் ஊகிக்க முடியவில்லை. அத்தோடு, [illegible]க்கே புதியதான ஊட்டி பற்றி அவளும்தான் என்ன [illegible] கொடுக்க முடியும்?

அவள் விழிப்பதைப் பார்த்து விட்டு, இரு பெண்க[illegible] வித்யாதரிடம் திரும்பினர்.

அவனிடம் விவரம் கேட்டு முடித்து நன்றியுரைத்து [illegible] இருவரும் ஓடிச் சென்றார்கள்.

சென்றவர்கள் இன்னும் சிலரோடு திரும்பி வந்தனர். [illegible] வேறு சிலர். கடைசியாக எந்தப் பக்கம் திரும்பி[illegible] [illegible]வளாவது ஒருத்தி வித்யாதரனிடம் வந்து ஏதா[illegible] [illegible]த் திரும்புவது என்று ஆயிற்று.

உதவி பெற்று விட்டுச் சும்மா போக முடியுமா? நன்றி தெரிவித்தாக வேண்டாமா? இரு கைகளையும் பற்றிக் குலுக்கி, நன்றி நவின்று, 'பை' என்று கையாட்டிப் பிரியா விடை பெற்று... ஒருத்தி காற்றில் முத்தம் கூட வீசினாள். கடைசியாக ஒருத்தி, ''யூ ஆர் வொண்டர்ஃஃபுல்...'' என்று சிரித்துச் சொல்லவும் ''ஆமாம்... அதிசயமான ஃபூல்தான்'' என்று முணுமுணுத்தாள் வசந்தமல்லி.

''என்ன?'' என்று வினவிய கணவனிடம், ''இவர்கள் எந்த உலகத்திலிருந்து இங்கு வந்து குதித்திருக்கிறார்க ளாம்?'' என்று விசாரித்தாள் அவள்.

''அஸ்ஸாமிலிருந்து. சும்மா தமிழ்நாட்டில் சுற்றுப்பய ணம் என்று வந்து விட்டார்கள். இங்கு வந்த பிறகு தோடர்கள் இருப்பிடம், கிளாஸ் ஹவுஸ், தொட்டபெட்டா என்று எல்லாம் பார்த்துவிடத் துடிப்பு வந்துவிட்டது'' என்றான் வித்யாதரன்.

''அதென்ன, எந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தாலும் உங் ளிடமே வந்து விவரம் கேட்கிறார்கள்?'' என்று தலையை சரித்து ஒரு மாதிரிக் குரலில் வினவினாள் மனைவி.

''அதுதான் அய்யாவின் பெருமை!'' என்று தோளை விரித்து, சட்டைக் காலரை ஸ்டைலாகத் தூக்கிக் காட்டினான் வித்யாதர். ''நல்லவன், நாலும் அறிந்தவன் என்று என் நெற்றியிலேயே எழுதி ஒட்டியிருக்கிறதே!''

''இன்னும் இரண்டு பெண்கள் வந்து இப்படி தத்தக் பித்தக்கா என்று நிற்கட்டும், நெற்றியை நன்றாகக் கழு விட்டு வாருங்கள் என்று சொல்லி விடுவேன்!'' என் வெடுக்கெனச் சொல்லி விட்டு, உடனே நாக்கைக் கடித் கொண்டாள் வசந்தமல்லி.

பொறாமைப்படுகிறாள் என்று எண்ணுவானோ?

பொட்டானிகல் கார்டனில் உலாவிக் கொண்டிருந்த போதுதான் இத்தனை பேச்சும் நடந்தது.

மேலே பேச்சின்றி சற்று தூரம் நடந்தனர்.

கணவனின் பக்கவாட்டுப் பார்வையை அவ்வப்போது உணர்ந்தபோதும் வசந்தமல்லி தலை திருப்பி அவனைப் பார்த்தாளில்லை. அங்கங்கே மலர்ந்திருந்த டேலியாக்க ளின் நிறமும் அழகும்தான் அப்போது உலகத்திலேயே முக்கியமான விஷயம்போல அவற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரத்துக்குப் பின், ''வசு,'' என்று மென்மையாக அவளை அழைத்தான் வித்யாதரன்.

''ம்?''

''உங்கள் ஊரில் நீ என்ன மீடியத்தில் படித்தாய்?''

''...த.. தமிழ்தான்! அங்கே தமிழ் மீடியம் மட்டும்தான் [illegible].''

''ஓகோ! நாம் சென்னைக்குப் போனதும் உனக்குப் [illegible] ஆங்கிலம் கற்றுத்தர ஏற்பாடு செய்கிறேன். அது [illegible]ால் எந்தவித உச்சரிப்பையும் புரிந்து கொள்ள முடி [illegible]'' என்றான் கணவன்.

வசந்தமல்லி சட்டென நின்று விட்டாள்.

[illegible]ளுக்குக் கிராமத்துப் பெண்ணின் அறியாமை [illegible]ம்; புருஷன் என்ன செய்தாலும் பொறுத்துப் [illegible] சகிப்புத்தன்மை வேண்டும்; கல்லானாலும் கண

வன் என்று காலில் விழும் வெகுளித்தனம் வேண்டும். அதுபோக அவனது 'செட்' மாதிரி ஸ்டைலாக ஆங்கிலம் பேசவும் வேண்டுமாக்கும்?

கணவனை நேராக நோக்கி, ''நான் கிராமத்து 'பிளஸ் டூ' என்று தெரிந்துதானே என்னைத் திருமணம் செய்து கொண்டீர்கள்?'' என்று குரலில் அழுத்தத்துடன் கேட்டாள்.

தன் காதுகளையே நம்ப மாட்டாதவன் போல மனைவியை விசித்திரமாகப் பார்த்த வித்யாதரன் திடுமெனச் சிரித்தான். ''ஓகோகோ! அப்படியா விஷயம்? அம்மையார் படிக்கப் பிடிக்காத ரகமாக்கும்! எப்படிப் பாஸ் செய்தாய், வசு? மிரட்டியா, காசு கொடுத்தா? அடுத்த வகுப்புக்குத் தூக்கித்தான் போட்டார்களா?'' என்று சிரிப்பும் கேலியுமாக விசாரித்தான்.

''தூக்கியெல்லாம் ஒன்றும் போடவில்லை. அங்கே படிக்கிறவரை நான்தான் வகுப்பில் முதலாக்கும்! அத்தோடு பிளஸ் டூவில் எல்லாம் எந்த வாத்தியார் வந்து தூக்கிப் போட முடியுமாம்?'' என்று வசந்தமல்லி ரோஷத்துடன் வினவினாள்.

''ஈஸி. ஈஸி'' என்று மனைவியின் முதுகைத் தட்டி னான் வித்யாதர். ''சும்மா ஒரு சின்னக் கேலி செய்தா கோபப்படுகிறாயே!'' என்று அப்படியே அணைத்து சமாதா னத்துக்கு அடி போட்டான்.

''அய்யோ...! அடுத்தவர் முன்னிலையில் இப்படி எல்லாம் தொடாதீர்களேன்!'' என்று கூச்சத்துடன் நெளி தாள் அவள்.

''அதற்காகத்தான் அடுத்தவர் முன்னிலைக்கு வராமல் அறையிலேயே இருந்து விடலாம் என்றால் நீ கேட்டால் தானே?'' கணவன் மடக்கவும், முகம் சிவக்க உச்சுக் கொட்டியபடி முன்னே நடந்தாள் வசந்தமல்லி.

மகனும், மருமகளும் தேனிலவிலிருந்து திரும்பி வந்த போது வரவேற்புக்குரிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்து முடித்திருந்தார் வாகீசன்.

வரவேற்பின் போது, மருமகள் அணிந்து கொள்வதற் [illegible]க அந்தப் பெரியவர்கள் வாங்கி வைத்திருந்த அணிமணி [illegible]ளைப் பார்த்த வசந்தமல்லி திகைத்துப் போனாள்.

உடன் பிறந்த அண்ணன், ஆணும் பெண்ணுமாய் [illegible]று குழந்தைகளுடைய தந்தையின் சொத்து முழுவதை [illegible] ஒருவனாய் அனுபவித்துக் கொண்டு, தங்கைக்கு [illegible]ணத்திற்கென்று வாங்கிக் கொடுத்த அத்தனையையும் [illegible]ப் பார்த்தாலும் இவற்றின் மதிப்பு வராது!

[illegible]துவும், வசந்தமல்லிக்கு மிகவும் பொருத்தமாய்த் [illegible] [illegible]லைந்து வாங்கியிருந்ததை அறிய நேர்ந்தபோது [illegible]க்குக் கண்ணீரே வந்து விட்டது!

[illegible]வே, வாணி அவளுடைய அண்ணன் மனைவிக்கு [illegible] [illegible]ங்கி வைத்து விட்டுப் போயிருந்த நகை செட் [illegible]!

[illegible] மட்டும் எல்லோரும் எப்படி இவ்வளவு [illegible]க இருக்கிறார்கள்?

[illegible]ம் மகிழ்ச்சியுமாக வசந்தமல்லி எண்ணும் [illegible] ஒரு நெருடல்!

அங்கே எல்லோருமா நல்லவர்கள்? மிக மிக முக்கியா னவன் சந்தேக லிஸ்டில் அல்லவா, முதல் ஆளாக இருந் தான்!

''கூந்தல், முகம் தனி அலங்காரம் பண்ணலாமா?'' என்று கேட்ட மாமியாரிடம், ''வே...ண்டாம், அத்தை. எனக்கு எப்போதும் போல இதே பாணியில் பின்னுவது தான் பிடிக்கும். முகத்துக்கும் நானே செய்து கொள்கிறேன்'' என்று இதமாக மறுத்து விட்டாள் வசந்தமல்லி.

கூந்தலைத் தூக்கிக் கொண்டையிட்டு அலங்கரித்திருப் பதைப் பல படங்களில் பார்த்து அவளுக்குப் பிடிக்காமல் போயிருந்தது. அவளுடைய அண்ணன் மனைவி சுலோச னாகூட, அவளுடைய உறவுக்காரப் பெண் ஒருத்தி, பட்ட ணத்து ஸ்டைலில் கொண்டை போடுவாள் என்று அதைக் கற்றுக் கொண்டு வந்து தானும் அவ்வப்போது போட்டுக் கொள்வாள். பார்க்க சகிக்காது வசந்திக்கு.

அந்த நினைவில் அதை மறுத்தவளுக்கு அங்கே வரவேற்பில் மிகவும் சங்கடமாகிப் போயிற்று.

வந்தவர்கள் எல்லோருமே மிகவும் சிறப்பாக உடைய ணிந்திருந்தார்கள். ஆண்கள் பெரும்பாலும் சஃபாரி அல் லது, கோட் அணிந்திருந்தனர். சிலர் மட்டும் பூ வேலை செய்த ஜிப்பா (அதை குர்த்தா என்று வித்யாதர் கூறினான்) அணிந்திருந்தனர்.

ஆனால் பெண்கள்! முதியோர், இளையவர்கள் என் றில்லாமல் எல்லோருமே ஜொலித்தனர். விதவிதமான உடை அலங்காரம்; விதவிதமான தலையலங்காரம்! சொல்லி வைத்தார்போல எல்லோருடைய சருமமும் பட் டுப் போலப் பளீரென்றது.

அவர்களில் நிறையபேர் - கிட்டத்தட்ட அத்தனை பேருமே வித்யாதரிடம் தாராளமாகப் பழகினர். ''ஏ...ய்! ஏமாற்றி விட்டாயில்லையா? பொறுத்திருந்து பார், உன் மனைவி உன்னை சிண்டைப் பிடித்து ஆட்டி வைப்பாள்! அதுதான் உனக்குச் சரியான தண்டனை!'' என்று சிரித்தார் கள். 'ஓரொருவர்' ஏக்கமாய் நோக்கினார்கள்.

வித்யாதரனும் அவர்களைப் போலவேதான் பேசி னான்; திருப்பிக் கொடுத்தான். சிரித்தான். ஏக்கம்... உள்ளே இருந்ததோ என்னவோ, அவன் வெளிப்படையாகக் காட் டிக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால் ஊட்டியில் போலவே, இவள் நடையைப் பார், அவள் இடையைப் பார்! என்று அவளிடமே வர் ணனை செய்தான். அப்படி வர்ணிப்பவன், அதற்கு அடுத்த கட்டங்களைக் கற்பனை செய்யாமலா இருப்பான்?

கற்பனை மட்டும்தான் செய்தானா?

''வசு, என்ன யோசனை?'' என்று மாலை மறைவில் அவளை உசுப்பி விட்டான் வித்யாதரன். ''இவர் எங்கள் கம்பெனி எம்.டி. சார், இவள் வசந்தமல்லி'' என்று அறிமு கப்படுத்தி வைத்தான்.

மணமக்களைப் பாராட்டி முறைப்படிக் கூற வேண்டிய வார்த்தைகளை அவர் சொல்லி முடிக்கவும், வித்யாதரன் அனுராதாவைப் பார்த்தான்.

வித்யாதரனின் கண் பார்வைக்காகவே காத்துக் கிடந் தவள்போல ஓடோடி வந்தாள் அவள்.

எம்.டி.யை அழைத்துச் சென்று உணவு தந்து உபசரிக் குமாறு வித்யாதரன் பணிக்க, அந்த உத்திரவைத் தலைமேல் தாங்கியவள் போல, அவளும் ''வாருங்கள் சார்!'' என்று

கையைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்லாத குறையாக அவரை உணவு மேஜைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

மீண்டும் மொழு மொழுவென்றிருந்த அந்த இரண்டு கைகளிடம் வசந்தமல்லியின் கவனம் சென்றது.

மனைவியின் பார்வையைத் தொடர்ந்தன வித்யாதர னின் விழிகள்.

எல்லோரும் விடைபெறும்போது, வசந்தா அவளாகவே சில பெண்களின் கைகளைப் பற்றிப் பேசி விடை கொடுத்தாள். அப்போதெல்லாம் அந்தப் பெண்களின் சருமத்தோடு தன்னை ஒத்திட்டு உள்ளூரத் தாழ்வுணர்ச்சியால் தவித்து, மனம் குமைந்தாள்.

என்னவென்று கேட்ட கணவனிடம், ''உங்கள் வட்டத்தில் எல்லாப் பெண்களுக்கும் தோல் பளீரென்று இருக்கிறதே!'' என்று தன்னை மீறிச் சொல்லி விட்டு வாயை இறுக மூடிக் கொண்டாள்.

இவர்களில் ஒருத்தியை மணப்பதை விட்டு என்னை மணப்பானேன் என்ற கேள்வி தொண்டை வரை வந்து அடங்கியது. காரணம்தான் ஏற்கனவே தெரிந்தாயிற்றே! இதை இவன் சொல்லி வேறு கேட்க வேண்டுமா? சொல்லாமல் மறைத்தாலும், பொய் புகலுகிறானே என்று அதுவேறு வேதனை!

மறுநாள், மாலை திரும்பி வந்ததும், நகரின் சிறந்த அழகு நிலையம் ஒன்றிற்கு மனைவியை அழைத்துச் சென்றான் வித்யாதரன்.

காரை, 'பார்லரின் அருகே, 'கார் பார்க்'கில் நிறுத்தி விட்டு, இடத்தைக் காட்டிச் சொன்னான். ''இங்கே ஃபேஷியல், பிளீச்சிங் எல்லாம் செய்து கொள் வரவேற்பில் பார்த்த

பெண்களைப் போல உன் சருமமும் பளீரென்று ஆகிவிடும். சருமப் பாதுகாப்பு, கூந்தல் அலங்காரம், பொருத்தமான உடை அலங்காரம் கூடக் கற்றுத் தருவார்கள்'' என்று விவரம் கூறியபடி காரிலிருந்து இறங்கினான்.

அன்று போலவே, இன்றும் வசந்தமல்லியின் உள்ளம் கனன்றது. இவனுக்கு மனைவியிடம், 'கணவனே கண் கண்ட தெய்வம்' என்று காலடியில் கிடக்கும் கிராமப்புற புத்தி மட்டும்தான் வேண்டும். மற்றபடி ஸ்டைலாக ஆங்கிலம் பேச வேண்டும். பளபளவென்று நாகரிக, யுவதியாய் நிற்க வேண்டும்! முக அமைப்பு நன்றாக இருக்கும் ஒரு பட்டிக்காட்டை மணந்து வந்து, விருப்பம் போல வளைத்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணினாக்கும்!

வசந்தமல்லி ஒன்றும், அப்படிக் 'கோலுக்கு ஆடுகிற குரங்கு' அல்லவே!

மனைவி அசையாமல் அமர்ந்திருக்கவும், குனிந்து, ''என்ன வசு. இறங்கவில்லையா?'' என்றான் வித்யாதரன்.

''நான் கறுப்பு, அழகு குறைவு என்று தெரிந்துதானே கல்யாணம் செய்து கொண்டீர்கள்?'' என்று அவள் எதிரே கண்ணாடியை வெறித்தபடி இறுகிய குரலில் கேட்கவும் சற்றுத் திகைத்து நின்றவன் மீண்டும் காரில் ஏறி அமர்ந்து காரைத் திருப்பி ஓட்டலானான்.

வசந்தமல்லியை வீட்டில் கொண்டு வந்து விட்டு விட்டு, ''வெளியே ஒரு வேலை இருக்கிறது. வர நேரமாகும். எனக்காகக் காத்திராமல் சாப்பிட்டு விடு. நான் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் வருவேன்'' என்றவன் பதிலை எதிர்பாராமலே மடமடவென்று வெளியே சென்றான்.

முன் அறையில் இருந்த தாயார், ''மீண்டும் வெளியே போக வேண்டுமாடா?'' என்று கேட்க, ''ஆமாம் அம்மா'' என்றான் வித்யாதரன் சற்று சலிப்புற்ற குரலில். ''என் பி.ஏ. அனுராதா தெரியுமல்லவா? அவள் வீட்டில் ஒரு பிறந்த நாள் விழா. கூப்பிட்டாள். நான்தான் நேற்றும் விழா, விருந்து, இன்றும் அதே வேண்டாம் என்று நினைத்து முடிந்தால் வருகிறேன் என்று மட்டும் சொல்லியிருந்தேன். ச்சு!... போனால் அந்தப் பெண் சந்தோஷப்படுவாள். அதனால்தான்... வருகிறேன் அம்மா. நீங்கள் எல்லோரும் சாப்பிட்டு விடுங்கள்'' என்று கூறி அவன் நடந்ததும், காரைக் கிளப்பிச் சென்றதும் வசந்தமல்லியின் காதுகளில் தெளிவாகவே விழுந்தது.

முதல் தடவையாகக் கணவன் அவளிடம் கோபமுற்றி ருக்கிறான் என்பதோடு, வேண்டாத சாமான் மாதிரி அவளை வீட்டில் கொணர்ந்து தள்ளிவிட்டு, அவன் அந்த அழகி - தொட்டுக் கை குலுக்கிக் கொண்டே இருக்கும் அழகி - அனுராதாவிடம் சென்றிருக்கிறான் என்பதும் சேர்ந்து கொள்ள அவளுக்கு விம்மி வெடித்துக் கொண்டு அழுகை வந்தது.

7

அன்று இரவு வசந்தமல்லிகை பட்டினியாகவே படுத்து விட்டாள்.

அவள் உணவருந்தவில்லை என்பதை அறிந்து வந்து அழைத்த மாமியாரிடம், ''ஒரே தலைவலி அத்தை. நேற்று

மாதிரி விழா எல்லாம் எனக்குப் பழக்கம் இல்லையா? வயிறு வேறு கொஞ்சம் மந்தம் மாதிரி இருந்ததா...'' என்று ஏதேதோ கதை சொன்னாள்.

''சளி பிடித்தாற்போலச் சத்தம் கூட ஒரு மாதிரி இருக்கிறதேம்மா!

மருமகள் அழுதிருக்கக் கூடும் என்கிற எண்ணமே, பாவம் அந்த அம்மாளுக்கு இல்லை.

''மாத்திரை ஏதாவது போட்டுக் கொள்கிறாயா? அல் லது தைலம் தடவிக் கொள்கிறாயா?'' என்று உருகிவிட்டு, ''சிங்கப்பூரிலிருந்து என் சினேகிதி கொண்டு வந்த ஸ்பெ ஷல் தலைவலித் தைலம் இது. லேசாக நெற்றிப் பொட்டில் தடவி, வாசனை பார்த்தாலே சளி பிடித்திருந்தால் கூட விட்டு விடும். போட்டுப் பாரம்மா'' என்று தைலத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்து ஜீரணத்துக்கும் ஒரு மாத்திரை வந்தது. ''எதற்கும் ''ஹாட் பாக்'கில் இட்லி, சட்னி அனுப்புகிறேன். பசியெடுத்தால் சாப்பிடு'' என்று கூறிச் சென்றார்.

வெகுநேரம் கழித்து வித்யாதர் வரும் அரவம் கேட்க வும் வசந்தமல்லி கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு அசையா மல் படுத்தாள்.

சற்றுப் பொறுத்து, கட்டிலின் மறுபக்கம் மெத்தை அமுங்கியது.

மனைவியின் கையைப் பற்றி, ''என்ன பட்டினியா?'' என்று சிறு கேலிக் குரலில் வினவினான் வித்யாதரன்.

தான் விழித்திருப்பதைக் கணவன் கண்டு கொண்டதை உணர்ந்ததும் கையை உருவிக் கொள்ள வசந்தி முயன்றாள்.

ஆனால், கையை விடாமலே, ''என் மேல் கோபம் என்றால் எனக்கு தண்டனை தரவேண்டுமே தவிர உன்னையே தண்டித்துக் கொள்வதில் என்ன 'லாஜிக்' இருக்கிறது சொல்லு? இப்படியா, பட்டினி கிடந்து உடம்பை வருத்திக் கொள்வார்கள்? நான் பார், இப்படியா வயிற்றைக் காயப் போட்டேன்?'' என்று அவன் லேசாகக் கோபம் காட்டினான்.

''உங்களுக்கென்ன? அந்த அனுராதா பார்த்துப் பார்த்து ஊ...ப... பரிமாறியிருப்பாள்; நீங்களும் முட்டச் சாப்பிட்டிருப்பீர்கள்!'' என்றாள் வசந்தி வெடுக்கென.

சில கண நேரம் வித்யாதரிடம் அசைவு நின்று போயிற்று.

சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார் போலும்! இந்தப் பட்டிக்காட்டுப் பெண், பொட்டில் அறைந்தாற் போல உண்மையைக் கண்டுபிடித்து விட்டாளே என்று திகைத்துப் போயிருப்பார்! என்று எண்ணிய வசந்தமல்லிக்கு, அதுவும் வேதனையாகவே இருந்தது. இந்தத் தவறை ஒத்து அவனோடு அவளால் வாழ முடியாதே!

சற்று விலகி அமர்ந்து, படுக்கைப் புறத்து விளக்கைப் போட்டான் அவன்.

''மனைவியை நேராக நோக்கி, ''அனுராதா குடும்பப் பெண். கல்யாணமானவள். இன்றையப் பிறந்த நாள் விழா அவளுடைய இரண்டாவது குழந்தைக்கு. அதற்குப் போய் வந்தால், இப்படிக் கொச்சைப்படுத்தி விட்டாயே!'' என்றான் வருத்தமும் கோபமுமாக.

வசந்தமல்லிக்கும், அனுராதா இரண்டு குழந்தைகளின் தாய் என்றதும் வாயடைத்துப் போயிற்று.

ஆனால் அவள் சின்னப் பெண் மாதிரி கச்சிதமான உடல் அமைப்புடன் அழகாக இருந்தாளே!

''ஏன், வாணி கூடத்தான் உடலைக் கச்சிதமாக வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். எல்லாப் பெண்களுமா உன் அண்ணி சுலோசனா மாதிரி ஒரு பிள்ளைப் பெற்றதும் வீங்கிப் பருத்து விடுவார்கள்?'' என்று அவன் திருப்பிக் கொடுக்கவும் அவள் பக்கெனச் சிரித்து விட்டாள்.

தன்னை உலக அழகி என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் அண்ணி மட்டும் இதைக் கேட்டிருந்தால், புயல், மழை, பூகம்பம் எல்லாம் ஒருசேர வந்து விடாதா?

மனைவி மனதைப் படித்தவன் போல ஒரு கணம் லேசாக முறுவலித்த வித்யாதரன் உடனே மாறினான். ''சிரிப்பது இருக்கட்டும். உன் மனதில் இந்தச் சின்னத்தனம் வரலாமா? ஒரு நல்ல குடும்பப் பெண்ணைக் காரணமே இல்லாமல் தரக்குறைவாகப் பேசலாமா? உன்னை அப்படிச் சொன்னால் தாங்குவாயா?''

கணவன் இந்த விஷயத்தை லேசில் விடப் போவது இல்லை என்பதோடு, வசந்தமல்லிக்கு உள்ளூரத் தானாகவே மனம் குன்றிப் போயிருந்தது.

வித்யாதரனின் விஷயம் வேறு. அவன் மீது ஐயம் கொள்ள, ஏதோ காரணங்கள் இருந்தன. ஆனால் அவளைத் தன் வீட்டு விருந்துக்கு அழைத்ததாலேயே வீட்டுத் தலைவி வேறாகி விடுவாளா? சேச்சே'' என்று வசந்தமல்லி மனம் கூசினாள்.

''அந்த அனுராதா பற்றிச் சட்டென நான் அப்படிப் பேசியிருக்கக் கூடாதுதான். நேற்றையப் பரபரப்புக்குப் பின் மனம், உடல் எல்லாம் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி

இருந்ததா, வாயில் வந்ததைப் பேசி விட்டேன். ஸாரி'' என்று அவள் வருத்தம் தெரிவிக்கவும் வித்யாதரனின் முகம் அப்படியே மலர்ந்து போயிற்று.

மனைவியை இழுத்து, இறுக அணைத்து முத்தமிட்டான் வித்யாதரன். ''எனக்குத் தெரியும். உனக்கு அந்த மாதிரியான தரக்குறைவான எண்ணம் வராது, வந்தாலும் உடனே மறைந்து விடும் என்று எனக்கு நிச்சயமாகவே தெரியும்'' என்றவன் அதற்கு மேல் சற்று நேரம் அவளைப் பேசவே விடவில்லை.

திடுமென சுய உணர்வு வந்தவன் போல விலகிச் சென்று 'ஹாட் பேக்'கில் இருந்த இட்லி, சட்னியோடு வந்து அவளை உண்ண வைத்தான்.

''அய்யோ, இனி வயிறு வெடித்து விடும்'' என்று மீதி வைத்த இரண்டு இட்லிகளை அவன் உண்டான்.

''என்னவோ, அனுராதா வீட்டில் சரியாகச் சாப்பிடவே முடியவில்லை'' என்று அவன் கூறியதும் வசந்தமல்லிகை துடித்துப் போனாள். ''இப்படி என்று தெரிந்தால், இன்னும் இரண்டு இட்லியாவது மீதம் வைத்திருப்பேனே! பாதிக்குப் பாதியாய் இரண்டு பேரும் சேர்ந்தாவது சாப்பிட்டிருக்கலாமே...!'' என்று தவியாய்த் தவித்தாள்!

''அடடா! பசியொன்றும் இல்லை, வசு. நீ சாப்பிடும போது, கொஞ்சம் ருசிபார்க்க ஆசை வந்து விட்டது. அவ்வளவுதான், கண்மணி!'' என்று அவளைத் தேற்றினான் அவன்.

அப்புறம், கொஞ்சலும், குழையலுமாக, அன்றைய இரவு அவர்கள் இருவருக்குமே மறக்க முடியாததாய் அமைந்தது.

'ஊடல் உவகை' என்று வள்ளுவர் பத்துப் பாட்டுகளைக் கொண்ட ஓர் அதிகாரமே எழுதி வைத்தது ஏன் என்று வசந்தமல்லிக்கு அன்று புரிந்தது!

சில தினங்கள் இந்த உவகை தொடர்ந்தது.

மறுநாள் மாமியாரும் மாமனாரும் குன்னூர் கிளம்பிச் சென்றதுகூட கணவன் மனைவியின் தனிமைக்கு வழி வகுத்தது போல இதமாகத்தான் இருந்தது.

எல்லாம் சில நாட்கள்தான்; வித்யாதரன், தன் பி.ஏ. அனுராதாவைப் பற்றி அவ்வப்போது பேசத் தொடங்கும் வரைதான்.

''இன்றைக்கு அனுராதா ஒரு வகை ஸ்வீட் செய்து கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். மிகவும் ருசியாக இருந்தது'' 'இன்றைக்கு மீட்டிங்கிற்கு அனுராதா எடுத்துக் கொடுத்த குறிப்புகள் மட்டும் இல்லையென்றால் நான் அவ்வளவு தான்!'' என்று ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லச் சொல்ல வசந்த மல்லியின் மகிழ்ச்சி காற்றில் இட்ட கற்பூரமாய் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து மறையலாயிற்று.

கடைசியாக ஒருநாள், ''இன்றைக்கு அனுராதா ஒரு அழகான சேலை - பிங்கும் ஆரஞ்சும் கலந்தது போலப் பளிச்சென்று ஒரு நிறத்தில் கட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தாள். மூன்று பட்டைத் துணிகள் மட்டும்தான் முதுகு. அவள் நிறத்துக்கும் கச்சிதமான உடல் அமைப்புக்கும்... அவனவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு வேலையே நடக்கவில்லை! பிறகு, அவளைக் கூப்பிட்டு, 'இதெல்லாம் பார்க்க வேண்டியவர்களுக்கு மட்டுமாய் அணிந்து காட்ட வேண்டிய ஆடை; இப்படி எல்லோருக்கும் விருந்து படைக்காதே என்று சொல்லி, அறையிலேயே இருந்து செய்யும் வேலை

யைக் கொடுத்தேன்'' என்ற போது வசந்தமல்லியின் உடலில் பற்றி எரிந்தது.

அனுராதா, வித்யாதருடைய பி.ஏ. அவளை அறையிலேயே இருக்கச் செய்வது என்றால் இவன் நாள் முழுவதும் அவளைப் பார்த்து ரசித்திருக்கிறான். அலுவலகத்தில் மற்றவர்கள் பார்ப்பது மட்டும் பிடிக்கவில்லை! ஊரில் அண்ணி சொன்னது போல...

''...உனக்கு அவளை விட வாளிப்பான மேனி. நீயும் அந்த மாதிரி ரவிக்கைகள் கொஞ்சம் வைத்துக் கொள்ளேன், வசு. வீட்டுக்குள் மட்டும் அணிந்து கொள்வதற்கு'' என்று அவன் கொஞ்சலாகத் தொடர்ந்தது எதையும் கருத்தில் வாங்காமல், வசந்தமல்லியின் மனம் அண்ணியின் பேச்சை நினைவுக்குக் கொண்டு வருவதிலேயே நின்றது.

''ஆமாம். யாரோ கல்யாணமான பெண்ணுடன் இவனுக்குத் தொடர்பு என்றாளே; அந்தக் கல்யாணமான பெண் இந்த அனுராதாவேதானோ? அன்று குடும்பத் தலைவி; இரண்டு குழந்தைகளுடைய தாயார்; அவளைப் பற்றி இப்படிப் பேசுவதா என்று மகா உத்தமன் மாதிரி ஆத்திரம் காட்டி, அவளை அடக்கினானே! இவளும் படு முட்டாளாய் அவனை நம்பினாளே!

அப்படி அசட்டுத்தனமாய் நம்பிக் கொண்டு கிடப்பாள் என்பதற்காகத்தானே இவன் பட்டிக்காட்டில் பெண் கொண்டதே! ஆனால் இவன் எண்ணியது போலக் கிராமப்புற மக்கள் ஒன்றும் ஏமாளிகள் அல்ல என்பது இவனுக்குத் தெரியாது போலும்!

இப்போது என்ன செய்வது?

இன்னமும் அவளுக்குக் கணவனின் பிழை பற்றி உறுதியான, நேரடியான ருசுக்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை

தான். ஆனால், சாட்சி வைத்துக் கொண்டா கொலை செய்வார்கள்? சாட்சி வைத்துக் கொண்டா கொள்ளையடிப்பார்கள். சாட்சி வைத்துக் கொண்டா லஞ்சம் வாங்குவார்கள்? அல்லது சாட்சி வைத்துக் கொண்டுதான் சோரம் போவார்களா?

நேரடி சாட்சி இல்லாததாலேயே ஒருவர் குற்றவாளி அல்ல என்றால் உலகத்தில் குற்றவாளிகளே இருக்க மாட்டார்களே!

சந்தர்ப்ப சாட்சியங்கள், நோக்கம், நடவடிக்கைகள் என்று மற்ற பல ஆதாரங்களைக் கொண்டுதான் ஒருவர் நிரபராதியா, அபராதியா என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால் படிக்காத, அழகில் குறைந்த, பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணை வித்யாதர் மணம் புரிந்தது ஒன்றே அவனிடம் பிழை இருப்பதை நிரூபித்து விடும்.

ஆனாலும் இவ்வளவு பிரியம் காட்டுகிறானே! இது எல்லாமா வேஷமாக இருக்கக் கூடும்?

மகாபாரதக் கதையில் அர்ஜுனன் பல மனைவி கொண்டதாகவும், அத்தனை பேரிடமுமே அவன் காதலித்ததாகவும் வருகிறதே! இவன் அதுமாதிரி ரகமோ?

அல்லது, வசந்தமல்லி கொள்வதெல்லாம் வீண் சஞ்சலமேதானோ? சும்மா மனதைப் போட்டு உழப்பிக் கொள்கிறாளோ?

எல்லாம் அண்ணி சுலோசனா சொன்னதுதானே? அவள் பேச்செல்லாம் வேத வாக்காக இருக்க வேண்டும் என்று என்ன அவசியம்?

சுலோசனா தன்னையே பேரழகி என்று கூடத்தான் பெருமை பேசுவாள்! ஆனால் அவள் அழகியா? அந்த

வெள்ளைத்தோல் ஒன்று தவிர பார்க்க சகிக்கும்படி அவளிடம் என்ன இருக்கிறது?

அதேபோல, வித்யாதரனின் 'தவறான ஒழுக்கம்' கூட ஏன் அவளது கற்பனையாக இருக்கக் கூடாது.

அப்படித்தான் இருக்கும்... கடவுளே! அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்.

இப்படியாக, ஆசைக்கும் நிராசைக்கும் நடுவே கடிகாரப் பெண்டுலம் போல வசந்தமல்லியின் மனது அலை பாய்ந்து கொண்டு இருந்தபோது அவளது வீட்டுக்கு இரண்டு விருந்தினர்கள் வந்தார்கள். அவளது ஆசையெல்லாம் வீண் ஆசை என்று அவளது உச்சந்தலையில் ஆணி அறைந்து உறுதியாகச் சொன்னார்கள்.

8

கொஞ்ச நாட்களாக வித்யாதரன் மனைவியிடம் கோபமுற்றிருந்தான்.

தன் தாழ்வுணர்ச்சி, அவநம்பிக்கையால் அவ்வப்போது சோர்வுற்றிருந்தாலும் வசந்தமல்லி, முடிந்த அளவு முயன்று, அவளாகவே அதையெல்லாம் ஒதுக்கி விட்டுக் கணவன் முகம் பார்த்தால் அது பெரும்பாலும் கல்லாக இருக்கலாயிற்று.

ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள் என்ற கேள்வி அவளது தொண்டை வரை வந்து, சொல் வடிவம் பெறும் துணிவற்று மடிந்து போயிற்று.

ஒருவேளை 'உன்னைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை' எனறு கணவன் பதில் சொல்லி விட்டால்?

அதை அவளால் எப்படித் தாங்க முடியும்?

உண்மை அதுவென்றால் தாங்கித்தானே ஆகவேண்டும் என்று வசந்தமல்லியின் மூளை, அவளது இதயத்துக்கு எவ்வளவோ அறிவுறுத்தியபோதும், அவள் மனம் அதை ஏற்க மறுத்தது.

சந்தேகம் சந்தேகமாகவே இருந்து விட்டுப் போகட்டும். ஒருவேளை, இதெல்லாம் ஒன்றுமே இல்லாமல், உப்புப் பெறாத விஷயமாகத் தானாகவே சரியாகிப் போய் விடலாம். அலுவலகத்தில் ஏதாவது பிரச்சனை இருந்து அதனால்கூட அவன் அப்படி டல்லாக இருக்கக் கூடும். மேலும், அலுவலகச் சிக்கலையெல்லாம் கேட்டுத் தீர்வு கூறும் அளவு அவள் படித்தா இருக்கிறாள்? போகட்டும் எந்தப் பிரச்சனை என்றாலும் அது தானாகவே தீர்ந்து விடட்டும் என்று கடவுளை வேண்டிக் கொண்டு, தீரும் காலத்திற்காகக் காத்திருக்க வேண்டியதுதான்.

இப்படி அவள் நல்ல காலத்திற்காகக் காத்திருந்தபோது தான், வித்யாதரனுடைய தாய்மாமா மனைவியும், மகளும் அவர்கள் வீட்டுக்கு விருந்தாட வந்தார்கள்.

வித்யாதரன் - வசந்தமல்லி திருமணத்திற்கு அவர்கள் வந்து கலந்து கொள்ளவில்லை.

அப்போது வித்யாதருடைய மாமா மனைவி சுந்தரி, அமெரிக்காவில் நியூயார்க் மருத்துவமனை ஒன்றில் சிகிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். மகள் ராகினி தாயாருக்குத் துணையாக அங்கிருந்தாள். மாமா, வேலை நிமித்தமாக பல நாடு பறப்பவர்; இடையே திருமணத்துக்கும் வந்து போனார்.

''நாத்தனார் மகனுடைய மனைவி எப்படி இருக்கிறாள்? நாத்தனார் பையன் எப்படிக் குடியும் குடித்தனமுமாய் இருக்கிறான் என்று அறியும் ஆசை தாங்க முடியாமல் போய் உடனே, என் திருமணமாகி நாற்பதே நாட்களில் வந்து குதித்தீர்களா, அத்தை?'' என்று கேலியும் கிண்டலுமாக மாமனுடைய மனைவியை வரவேற்றான் வித்யாதரன்.

கூடவே வந்த மாமன் மகளின் சடையைப் பிடித்து இழுத்து ''இது எத்தனை நாளாக, கேழ்வரகு? எப்போதும் என்னை மாதிரிதானே முடிவெட்டியிருப்பாய்? இப்போதென்ன எலிக்கு வால் மாதிரி உனக்கு ஒன்று தொங்குகிறது?'' என்று விசாரித்தான்.

''பின்னே, எப்போதும் சின்னப் பிள்ளையாகவே இருக்க முடியுமா? அவளும் ஒருநாள் வளர்ந்துதானே ஆகவேணும்? எல்லாம் கடவுள் செயல்!'' என்று சுந்தரி பெருமூச்சு விட்டாள்.

''என்ன அத்தை, பயங்கரப் புதிர் போடுகிறீர்கள்? பயமாய் இருக்கிறதே!'' என்று நடுங்குவது போலப் பாவனை செய்தான் வித்யாதரன்.

''செய்வதெல்லாம் செய்து விட்டு இப்போது பயந்து என்ன பண்ண?'' என்று பூடகமாகப் பேசிவிட்டு, ''ஓகோ, இவள்தான் உன் மனைவியா? ம்ம்... முகம் பரவாயில்லை... ஆனால்...'' என்றவள் மேலே பேசுமுன் வித்யாதரன் குறுக்கிட்டான்.

''இவர்கள் என் மாமா மனைவி, வசந்தி இவள் ராகினி. ''ஹாமில்டன் பிரிட்ஜ்' 'அம்பட்டன் வாராவதி'யாக இப்போது 'பார்பர்ஸ் பிரிட்ஜ்' ஆனமாதிரி, ராகினி, சுருக்கமாய் 'ராகியாகி இப்போது கேழ்வரகாகி விட்டது. அத்தை, ராகினி, இவள் என் மனைவி வசந்தி'' என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு கணவன் உற்சாகமாகப் பேச, அதுவும் வசந்தமல்லிக்கு ஒருமாதிரி வேதனையை அளித்தது. இது இயல்பாக அவளிடம் காட்டிய கலகலப்பு அல்லவே! அவனுடைய மாமன் குடும்பத்தைப் பார்த்த ஆனந்தம். குடும்பத்தையோ அல்லது அதிலும் இந்த மாமன் மகள் மருக்கொழுந்தைப் பார்த்ததில் உண்டான தனி மகிழ்ச்சியா?

அது அப்படித்தான் என்றார்கள் சுந்தரியும் ராகினியும். பிரயாண அலுப்பில் இரண்டு நாள் சோர்ந்து கிடந்தவர்கள். சோர்வு குறையவும் நிறையப் பேசினார்கள். அவர்களிடம் கேட்டார்கள். அவர்களும் சொன்னார்கள். வித்யாதரன் அலுவலகம் சென்றபின் அம்மா, மகள் இருவருமே கதைகதையாகச் சொன்னார்கள். அதிகம் பேசியது அம்மாதான்.

எப்படிச் சின்ன வயதிலிருந்து வித்யாவும் ராகியும் ஒன்றாகவே சுற்றுவார்கள்; வாணி சண்டை போட்டாலும் வித்யாதரன் எப்படி ராகினியைத் தூக்கிப் பேசுவான்; அவனுடைய நண்பர்களுக்கெல்லாம் ராகினியை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பான்... என்று நிறையச் சொன்னார்கள்.

இரண்டு பேரும் ஒன்றாகவே சுற்றுவதில், ஒரு நாள் இரண்டு பேரும் ஒரே கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கி விட்டார்களாம். காயத்திரிகூடப் பார்த்து விட்டு, 'நல்ல ஜோடி' பெரியவர்கள் ஆனபிறகு இப்படியே ஜோடி சேர்த்துவிடவேண்டியதுதான்' என்றாராம். ஆனால் வாகீசன் தான் மறுத்து விட்டாராம். இந்த மாதிரி அத்தை பிள்ளை மாமன்

மகள் திருமணம் எல்லாம் கூடாது; பிற்கால சந்ததியைப் பாதிக்கும் என்று கூறிவிட்டாராம்.

''அவருக்கென்ன, ஒரே கல் மனசாய் சொல்லி விட்டார். பிள்ளைகள் மனம் நொந்து போகும் என்று தெரியவில்லையே!'' என்று சுந்தரி வருத்தப்பட, ராகினி அங்கிருந்து அகன்று சென்றாள்.

மகளின் முதுகு மறையும் வரை பார்த்திருந்து விட்டு, ''அப்படி நினைப்பு இருந்தால், அதை முதலிலேயே சொல்லியிருக்க வேண்டாமா? இவ்வளவு தூரம் பழக விட்டு விட்டு, அப்புறம் சடாரென்று மாறினால், பாவம் சின்னதுகளுக்கு எப்படி இருக்கும்?'' என்று பெருமூச்சு விட்டாள் சுந்தரி.

எவ்வளவு தூரம் பழகினார்கள் என்று கேட்கப் பயந்து போய்ப் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தாள் வசந்தமல்லி.

பொதுவாகச் சிறுவயதுக் கதைகளை உற்சாகமாகவே பேசும் ராகினி, வளர்ந்துவிட்ட பிறகு நடந்தவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வதே இல்லை. ஆனால் சுந்தரி பெரும்பாலும் அதையே பேசினாள்.

அந்த அம்மாளின் மனதை மகள் மட்டுமே நிரப்பிக் கொண்டு இருந்தாள் என்பதில்லை. அவள், அவ்வப்போது வசந்தமல்லிக்காகவும் உருகுவது உண்டு!

''உனக்கு அம்மா, அப்பா ஒருவருமே இல்லையாமே! அண்ணி வந்த பிறகு அண்ணன் உறவு, இருப்பது இல்லாதது இரண்டும் ஒன்றுதான். புகுந்த வீட்டில் ஒரு பிரச்சனை என்றால் தோள் கொடுத்துத் துணை நிற்கக் கூட யாரும் இல்லையாமே பாவம்!'' என்று மிகவும் பரிதாபப்பட்டாள்.

''உனக்குப் படிப்பும் இல்லையாமே வசந்தி! அச்சோ! கல்வி இல்லாவிட்டால், கண் இல்லாததற்குச் சமம் அல்லவா? ஏதேனும் ஒன்று என்றால், தன் காலில் தனித்து நின்று வாழ்வது கூட முடியாதே!'' என்று வெகுவாக இரக்கம் காட்டினாள்.

''இங்கே சென்னையில்தான் வித்யாகர் என்று ஒருவர், பாதி நம்ம வித்யாவின் பெயர்தான். உதவும் கரங்கள் என்று ஒரு காப்பகத்தை, திக்கில்லாதவர்களுக்குத் தெய்வம் மாதிரி இருந்து, நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறாராம். ஆதரவில்லை என்று போனால் எப்போது வேண்டுமானாலும் ஆசிரமத்தில் சேர்த்துக் கொள்வாராம். அதனால், சென்னையில் பெண்களுக்கு நடுத்தெருவில் நிற்க நேருமோ என்ற கவலை இல்லை!''

வயிற்றுக்குள் ஏதோ பிசைவது போல உணர்வு வசந்த மல்லிக்கு.

இந்த விவரத்தை இந்த அம்மாள், ஏன் அவளிடம் சொல்கிறாள்? ஒரு வேளை... ஒருவேளை ஒருநாள் வசந்த மல்லியும் ஆதரவற்று நடுத்தெருவில் நிற்க நேரும் என்று மறைமுகமாய் எச்சரிக்கிறாளா?

கணவன் ஒழுக்கமற்றவன் என்று தெளிவுபட்டால், அதன்பின் அவனைப் பிரிந்துதான் வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்று ஒரு சமயம் நினைத்தவள்தான் வசந்தமல்லி. ஆனால் இப்போதோ அவனைப் பாராமல் ஒருநாள் கூட இருக்க முடியாது போல அவள் மனம் தவித்தது. அவன் முகம் திருப்பிக் கொண்டு நின்றாலும் அவன் முதுகைப் பார்த்தால் கூடப் போதும்போல இருந்தது அவளுக்கு.

அதுவும்கூட இல்லாது போகுமோ என்று நினைத்தாலே தலை சுற்றியது.

எனவே, இப்போதெல்லாம் வித்யாதரனுடைய அத்தையம்மாள் பேச வாயைத் திறந்தாலே வசந்தமல்லிக்கு வயிற்றில் என்னவோ செய்தது.

ஆனால் அதற்காக அந்த அம்மாள் பேசாமல் ஒன்றும் இருந்து விடவில்லை. ''ஊர்ப்பக்கம் எத்தனையோ பார்த்திருப்பாய், இல்லையா வசந்தியம்மா. பிள்ளைக்கு, சொத்துக்கு என்றெல்லாம் இரண்டு தாரம் கொள்வது அங்கெல்லாம் சாதாரணம்தானே? உனக்கும் அதெல்லாம் பெரிதாகத் தோன்றாது, இல்லையா?'' என்று ஒரு நாள் சுந்தரி கேட்கவும் வசந்தமல்லி மயக்கம் போட்டுத் தடாலென்று கீழே விழாத குறைதான்.

இரு தாரமா?!

அவள் பேந்த விழித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்த போதே, சுந்தரியம்மாள் மேலும் சொன்னாள். ''அன்றைக்கு சென்னையில் உதவும் கரங்கள் பற்றிச் சொன்னேன் இல்லையா? அதேபோல பெங்களூரிலும் கூட ஒன்று இருக்கிறது. பெங்களூர் கன்டோன்மென்ட் ஸ்டேஷனில் இறங்கி, 'தீனபந்து ஆசிரமம்' என்றால் ஆட்டோக்காரர்கள் அத்தனை பேரும் நேராக கூட்டிப் போய் விட்டு விடுவார்கள். சென்னையில் தெரிந்தவர்கள் கண்ணில் பட விரும்பாதவர்கள் அங்கே போய் விடலாம்.''

காய்ந்த உதட்டை நாவால் நனைத்து, மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு வசந்தமல்லி கேட்டாள், ''நீங்கள் ஏன் பெரியம்மா, இப்படியெல்லாம்... இதையெல்லாம் என்னிடம் சொல்லுகிறீர்கள்?'' என்று ஒருவாறு கேட்டே விட்டாள்.

ஒருகணம் பேசாமல் இருந்தாள் சுந்தரி. பிறகு நிமிர்ந்து, ''எல்லாம் ஒரு விவரம் தெரியட்டும் என்றுதான்'' என்று வசந்தமல்லி எதிர்பார்த்த அதே பொதுப்படையான பதிலைக் கூறினாள்.

தொடர்ந்த சிறு மவுனத்தின் பின், ''சற்று யோசித்துப் பார்த்தால் உனக்கே விளங்கும்'' என்று முடித்து விட்டு எழுந்து அங்கிருந்து அகன்றாள்.

வசந்தமல்லிக்குச் சற்று நேரம் சுய உணர்வே இல்லை எனலாம்.

இதுவரை, ராகினியுடைய தாயார் எதையும் - என் மகளுக்கும் உன் கணவனுக்கும் அத்துமீறிய உறவு இருந்தது என்றோ, என் மகளுக்கு உன் கணவனை விட்டுக் கொடு என்றோ வாய் வார்த்தையாக, நேரடியாகச் சொல்லவில்லை. இந்த நிலையில், இந்த அம்மாள் பேசிய எதைப் பெரியதாக எடுத்துக் கொண்டு கணவனிடம் புகார் சொல்ல முடியும்?

சொல்லாததைச் சொன்னார்கள் என்று பொய் சொல்ல வசந்தமல்லியால் முடியாது! இட்டுக்கட்டுவதும், கோள் மூட்டுவதும் அவளது இயல்பல்ல. அது பிடிக்காததும் கூட.

அவளுடைய கணவனுக்கும் அந்த இயல்பு உண்டு. 'எவன் ஒருவன் புறம் சொல்லுகிறானோ, அவனிடம்தான் குறையிருக்கும்' என்பான். அவனிடம் போய், நிச்சயமற்ற ஒன்றை எப்படிச் சொல்வது?

முன்போலப் பிரியமாய் இருந்தாலும் கூட, 'இந்த மாதிரிப் பேசுகிறார்களே, எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறதே' என்று வித்யாதரனிடம் வசந்தா கேட்பது சந்தேகமே. அண்ணி மூட்டிய பொறிதான் எப்போதும் அவளோடு இருக்கிறதே!

வேறு என்ன செய்வது என்று யோசிக்க முயன்றாள். ஒன்றும் முடியாமல் தலை கிறுகிறுவென்று சுழன்றது.

அருகில் இருந்த ஜன்னலின் கம்பியைப் பிடித்து, நின்று சமாளிக்க முயற்சித்த போது, தோட்டத்தில் நின்ற வித்யாதரனை நாடி, ராகினி வேகமாகச் செல்வது தெரிந்தது.

அடிக்கடி இப்படித்தான், வித்யாதர் தனியே இருக்கும் போதெல்லாம் அவனிடம் சென்று ஏதேதோ பேசுகிறாள். சாதாரணமான கேலியும், சிரிப்பும் அல்ல. ஏதோ சீரியசான பேச்சு என்கிற அளவு ராகினியின் முகபாவனை, கை அசைவுகளில் இருந்து வசந்தமல்லி ஏற்கெனவே கண்டு வைத்திருந்தாள்.

இப்போது, அவர்கள் இருவரும் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று அறிந்தே ஆகவேண்டும் என்று ஒரு வேகம் ஏற்பட்டு விட, உடல் உபாதையைப் பிடிவாதமாய் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, வேகமாக அவளது அறைக்குச் சென்றாள். அவள் குளித்து உடைமாற்றி, சற்று ஓய்வாக இருப்பதற்கான தனியறை. அந்த அறையை ஒட்டித் தான் வெளியே தோட்டத்தில் வித்யாதரன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவசரமாக அறையினுள் வந்தவள்,. ஓசையின்றி, மெல்லச் சென்று, சன்னல் அருகே மறைந்திருந்து, கணவனும் அவனுடைய மாமன் மகளும் பேசியதை ஒட்டுக் கேட்டாள்.

ஒட்டுக் கேட்பது சற்று அருவருப்பான காரியம்தான். ஆனால் அவளுக்குத் தன் கணவனிடம் குற்றமில்லை என்று தெளிவு பெற்றாக வேண்டிய அவசியம்... இன்றியமையாத தேவை!

ஒரு தவறின் வழியில் நன்மையை அடைய முடியாது என்று காந்தி கூறியிருக்கிறார்.

அதற்கிணங்க, ஒட்டுக் கேட்ட வசந்தமல்லிக்கும் சென்னியில் ஓங்கி ஓர் அறை விழுந்தது.

ஏனெனில், ராகினி வித்யாதரனிடம், ''நழுவி நழுவி ஓடுகிறீர்களே அத்தான்? நான் உங்களை வேறு என்ன கேட்கிறேன்? தகப்பன் பேர் தெரியாத பிறவி என்று இழிசொல் கேட்டு என் குழந்தை குன்றிவிடக் கூடாது என்பதுதானே? பெயருக்கு ஒரு மாங்கல்யமும், குழந்தையுடைய தந்தை நீங்கள் என்கிற ஒரு வார்த்தையும்தானே அத்தான் கேட்கிறேன். வேறு எந்தவித உரிமையும் நான் கேட்க மாட்டேன் என்று ஸ்டாம்பு பத்திரத்தில் எழுதி வேண்டுமானாலும் தருகிறேன், அத்தான். ப்ளீஸ்... அத்தான்'' என்று கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தாள். பிச்சைக்காரி போல யாசித்தாள் எனலாம்.

இதயத்துள் வெடித்த எரிமலையால் வசந்தமல்லி தள்ளாடினாள்.

''ஊகூகூம்... ராகினி, உனக்கு என்மேல் என்ன விரோதம் அம்மா? நீ என்னைச் சிறைக்குள் தள்ளிக் கம்பி எண்ணவும் களி தின்னவும் வைக்க முயற்சிக்கிறாய் என்று தெரிகிறதே. எனக்குக் களியே பிடிக்காது. அதனால் இந்தப் பேச்சையே விடு தாயே...'' என்று ராகினியின் மன்றாடலுக்கு வித்யாதரன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பதில் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசுவது போல மெல்லக் கேட்க, மெய்யாகவே வசந்தமல்லி மயங்கிச் சரிந்தாள்.

9

சற்று நேரம் கழித்துத் தானாகவே மயக்கம் தெளிந்து எழுந்த வசந்தமல்லிக்கு, சற்றுமுன் கேட்டதெல்லாம், இந்த மயக்கத்தில் வந்த கனவோ என்று தோன்றியது.

ஆனால் மயக்கம் வந்ததே அவளுடைய கல் நெஞ்சுக் காரக் கணவனின் பேச்சைக் கேட்ட அதிர்ச்சியில்தானே?

ஒரு குழந்தையின் தந்தை - தந்தையாகி இருப்பது அந்த ஒரே ஒரு பிள்ளைக்குத்தானா? அவனால் இப்படி இரக்கமின்றி எப்படிப் பேச முடிந்தது? பாவம் அந்த ராகினி! இந்த வார்த்தை கேட்டு எப்படித் தாங்கினாளோ? பாவம்!

சந்தேகத்தின் பலனைக் குற்றவாளிக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பார்கள். இத்தனை நாளாக நேர் சாட்சியம் இல்லை; அதனாலேயே எல்லாமே பொய்யாகத்தான் இருக்க வேண்டும் - என்று தனக்குள்ளேயே தர்க்கமிட்டு வென்றாளே; கடைசியாக எல்லாம் அவளது காதல் கொண்ட மனதின் கற்பனையாக அல்லவா முடிந்து விட்டது!

ஆனாலும் வித்யாதரன் இவ்வளவு கிராதகனா? பிள்ளைக்கு இழிவு நேர்ந்து விடக் கூடாது என்று அவள் கெஞ்சுகிறாள்; இவனானால் களி தின்னப் பிடிக்காது என்று நக்கல் செய்கிறானே! அது, அவனுடைய பிள்ளையும் தானே? அதற்கொரு கேவலம் என்றால் அவன் ரத்தம் துடிக்க வேண்டாமா? அதைவிட்டு ஏளனம் செய்கிறானே?

ஒரு வேளை இவன் மெய்யாகவே சிறைக்கு அஞ்சித் தான் ராகினியைத் தட்டிக் கழிக்கிறானோ?

ஆனால், வித்யாதரனைச் சிறைக்கு அனுப்புவது என்றால் அதை வசந்தமல்லிதானே செய்தாக வேண்டும்! அவளால் அது முடியுமா?

கசந்த முறுவல் ஒன்று அவளது இதழ்களில் தோன்றி மறைந்தது. அந்த மாதிரியெல்லாம் துணிந்து ஏதாவது செய்து விடக்கூடாது என்றுதானே, வித்யாதரன் பெற்றோரில்லாத, படிக்காத, பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்துத் திருமணம் செய்திருக்கிறான்! பிறகென்ன பயம்?

ஒருவேளை, இதுபோல இன்னும் எத்தனை கிளம்பி விடுமோ என்ற அச்சமா? என்று எண்ணியவளுக்கு அப்போதும் கசப்புதான். அடி வயிற்றிலிருந்து பொங்கி எழுந்த கசப்பில், மெய்யாகவே ஒருதரம் வாந்தி எடுத்தாள். கூடவே கண்ணீரும் பொங்கியது.

முகம் கழுவிக் கொண்டு குளியலறையிலிருந்து வந்த போது கடிகாரம் மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது.

பழைய காலத்து 'ரோமன் எண்' உள்ள கடிகாரம் அது. 'ஆன்டிக்' மதிப்புள்ளது என்று வாங்கி, உள் பாகங்களைப் புதுப்பித்து மாட்டியிருந்தான் அவள் கணவன். மணியடிக்கும் போது வீடு முழுமைக்கும் இனிமையான அதிர்வோசை தம்பூரா ஒலி போலப் பரவும். மணியடிக்கும் போது என்ன வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும், அதை நிறுத்தி விட்டு, அந்த இனிய நாதத்தைக் கேட்பது வசந்தமல்லியின் வழக்கம்.

மணி ஒன்பது என அறியவும் வசந்தமல்லி திடுக்கிட்டாள். கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரமாய் அறைக்குள்ளேயே

கிடந்திருக்கிறாள்! இதில் பெரும்பான்மை நேரம் மயக்கத்தில் கழித்திருக்கிறது!

கண்மூடிச் சில கணங்கள் நின்றவள், ஒரு பெருமூச்சுடன் அறையை விட்டு வெளியே சென்றாள்.

இது வித்யாதரன் அலுவலகம் கிளம்பும் நேரம். சாப்பிட்டானோ இல்லையோ என்ற பரபரப்பு தோன்றி உடனே மறைந்தது. சமையல்காரி செய்து வைத்திருப்பாள்; வித்யாதரனுடைய அத்தையம்மாள் வந்ததிலிருந்து, அவ னுக்கு ஊட்டி விடாத குறையாக, அவனது உணவு வேலையை அவர்கள்தானே பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்!

செய்யட்டும் என்று வசந்தியும் விட்டு விட்டாள். இந்த அம்மாளின் பேச்சில் அவளுக்கும் உணவைப் பார்த்தாலே வெறுப்பாகி விட்டிருந்தது!

மெல்ல வாயிற்புறமாகச் சென்றாள்.

வித்யாதரன் ராகினியிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்...

''அதனால், சும்மா ஊளு ஊளு என்று அழுது கொண்டு இருக்கக் கூடாது. உன் பிரச்சனைக்கு ஒரு நல்ல தீர்வை தகராறு இல்லாமல் முடித்து வைக்கத்தான் ஆன முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறேன். என்மேல் நம்பிக்கை வைத்து சும்மா இருக்க வேண்டும். இந்த அழகான மண்டைக்குள் எதையாவது போட்டுக் குழப்பி அதைக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது. ஏனென்றால் வெளியே அழகு தவிர, உள்ளே, பாவம். அது ஏற்கெனவே காலி!'' என்று ராகினியின் தலையில் சின்னதாய் ஒரு குட்டு வைத்து விட்டுக் கிளம்பினான் அவன்.

''என்னவோ, பார்த்துச் செய்யப்பா. நீ தொடங்கியது, சுபமாய் முடித்துத் தரவேண்டியதும் உன் பொறுப்பு தானே?'' என்று வழியனுப்பினாள் அவனுடைய அத்தை.

மீண்டும் வசந்தமல்லியின் நெஞ்சுக்குள் தீ எரிந்தது.

'தகராறு இல்லாமல்' என்றால், மனைவியிடம் ஒப்புதல் கடிதம் கேட்க வரப்போகிறானா? அவள் முகத்தைப் பார்த்து அப்படிக் கேட்க அவனால் முடியுமா? ஏன் மாட்டான்? எத்தனை திரைப்படங்களில் அப்படிக் கடிதம் கேட்டுக் கொடுமை செய்வதைப் பார்த்தாகி விட்டது.

முடியாது என்றால் என்ன செய்வான்?

ஆனால் மறுப்பதால் என்ன பயன்? மனதால் பிரிந்து போகிறவனைச் சட்டத்தினால் பிடித்து வைத்து என்ன பயன்?

பின்னே என்ன செய்வது?

ஒன்றும் புரியாமல் மீண்டும் அவளுக்கு அழுகை வந்தது. திருமணம் என்றதும் முதலில் மகிழ்ந்ததும், சுலோசனா அண்ணியின் பேச்சில் கலங்கியதும், கணவனோடு இன்பமாக வாழ்ந்ததும் ஒவ்வொரு கட்டமாக நினைவுவர நினைவுவர மேலும் மேலும் கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டே இருந்தது.

மகிழ்ச்சியோடுதானே இருந்தார்கள்! பிறகு என்ன ஆயிற்று?

வேறு என்ன? அந்த அனுராதா குறுக்கே வந்தாள், முதுகில் மூன்று பட்டை ஜாக்கெட்டில், 'ஸீத்ரு' சேலைகளுமாக! பாவி!

ஆனால் வித்யாதரனின் குணத்துக்கு, அவளை நொந்து என்ன பண்ணுவது? அத்தோடு வயிற்றில் கரு வோடு இந்த ராகினி எப்படியும் வந்துதானே இருப்பாள்?

ஏதோ தோன்றவும் எழுந்து, முகத்தைக் கழுவி, அழுத சுவடு தெரியாமல் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டு விருந்தினரிடம் சென்றாள்.

ராகினி சோர்ந்து நிற்பதைக் கண்டு மனம் இளகி, ''இது எத்தனாவது மாதம், ராகினி?'' என்று பரிவான குரலி லேயே வினவினாள்.

முகம் கன்றி விட்டது ராகினிக்கு ''மூ... மூன்று...'' என்று தடுமாறிவிட்டு, ''அ... அத்தான் சொன்னாரா?'' என்று சிரமத்துடன் வினவினாள்.

ஆம் என்றும் இல்லாமல், இல்லையென்றும் இல்லா மல் தலையசைத்தாள் வசந்தமல்லி.

''எல்லாம் நான் சிகிச்சைக்காக நியூயார்க் கிளம்புவதற் குக் கொஞ்சம் முன்னால்தான் சும்மா, கண்டபடி சுற்றியிருக் கிறார்கள்! எல்லாம் தலைவிதி!'' என்று சலித்துக் கொண் டாள் தாயார்.

ராகினியின் முகம் மேலும் கவிழவும், ''எல்லாம் சரியாகி விடும், ராகினி!'' என்று தேறுதலாகக் கூறினாள் வசந்தமல்லி.

ஆனால் ராகினியின் முகம் நிமிரவில்லை என்று கண்டு, இனி இங்கிருந்து அவளைச் சங்கடப்படுத்த வேண் டாம் என்று உள்ளே செல்லத் தொடங்கியவள், டெலிஃ போன் கிணுகிணுக்கவும் நின்று திரும்பினாள்.

அதற்குள் உடையவள் போல சுந்தரி ரிசீவரைக் கையில் எடுத்து, ''ஹலோ'' எனவும், மீண்டும் உள்ளே செல்லத் தொடங்கியவள், ''யார், வித்யாவா? என்னப்பா?'' என்று கேட்கவும் மறுபடியும் நின்று தலை யைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். ஒருவேளை, வித்யாதரன் மனைவியிடம் பேச நினைத்திருப்பானோ?

அவனுக்கு அந்த மாதிரி நினைப்பேதும் இல்லை என்பதுபோல, முகமெல்லாம் மகிழ்ச்சி பெருக, ''என்னது, என்னது? அப்படியா? உடனே திருமணத்தை முடித்து விடலாமா! அய்யோ; என்னால் நம்பவே முடியவில்லை யப்பா! இதோ! இதோ, உடனே கிளம்பி விடுகிறோம். சரி சரி கரெக்டாக அங்கேயே வந்து விடுகிறோம்'' என்று ரிசீவரை வைத்து விட்டு மகளிடம் திரும்பினாள்.

''எல்லாம் நம் நல்ல நேரம். நான் டெலிபோனில் சொன்னது பேசினது எல்லாம் காதில் விழுந்தது இல் லையா? கிளம்பு. ஏதாவது நல்லதாக... பொறு, இந்த மாதிரி டிரஸ் எல்லாம் வேண்டாம். நல்லபடியாக ஒரு பட்டுச் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு கிளம்பு. கிளம்பு. ஓடு. இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் அங்கே இருந்தாக வேண்டு மாம்!'' என்று மகளை விரட்டியவாறு அவர்கள் இருவரும் தங்கியிருந்த விருந்தினர் அறைக்குச் சென்றாள்.

தாய்க்கும் மகளுக்கும் இருந்த உற்சாகத்தில், அறை யின் உட்புற வழியில், தன் மேனியையே சுமக்க மாட்டாத வள்போலச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு நின்ற வசந்தமல்லி கண்ணிலேயே படவில்லை!

''அம்மா, அப்பா...'' என்று ராகினி சற்றுக் கவலையு டன் கூற, ''அப்பாவை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

இப்போது பிரச்சனை தீர்ந்தால் சரி'' என்று சுந்தரி பதிலிறுத்ததோடு, கதவு சாத்திக் கொள்ளும் ஒலியும் கேட்டது.

இரும்பாய்க் கனத்த கால்களைச் சிரமத்துடன் நகர்த்தி வசந்தமல்லியும் தன் அறைக்குச் சென்றாள்.

ஆக, ராகினியை மணந்து கொண்டு, மாலையும் கழுத்துமாக மனைவியிடம் வந்து நிற்கப் போகிறான்! 'முதல்' மனைவியிடம் இனி அந்த அடைமொழி வேறு சேர்த்தாக வேண்டுமல்லவா?

ஆனால், இந்த வீட்டில், கணவனை இன்னொருத்தியோடு பங்கு போட்டுக் கொண்டு வசந்தமல்லியால் எப்படி வாழ முடியும்? சர்வநிச்சயமாக அவளால் அது முடியாதே!

ஊரில் அண்ணன் வீட்டுக்குச் செல்வதும் இயலாத ஒன்று.

புகுந்த வீடும் இல்லை; பிறந்த வீடும் இல்லை என்றால் அவளுக்கு வேறு போக்கிடம்?

'உதவும் கரங்கள்' என்று இங்கே ஒரு காப்பகம்... சென்னையில் தெரிந்தவர்கள் கண்ணில் பட விரும்பாதவர்களுக்கு... பெங்களூர் கன்டோன்மென்டில் இறங்கி 'தீனபந்து' ஆசிரமம் என்றால்...''

ஆனால்... என்று மனம் தயங்கும்போதே, மாலையும் கழுத்துமாக வித்யாதரனும் ராகினியும் வந்து நின்றால் தன்னால் தாங்க முடியாது என்பதும் வசந்தமல்லிக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்தது.

எனவே இங்கே இருப்பது இனி முடியாது. இங்கிருந்து கிளம்புவது, உயிரையே பிரிவதுபோல வேதனையாக இருந்தாலும், அதைச் செய்தேதான் தீரவேண்டும்!

மிகுந்த பிரயாசையுடன் மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, வசந்தமல்லி வீட்டை விட்டு வெளியேறும் முயற்சியில் ஈடுபட்டாள்.

டெலிஃபோனை எடுத்து, அடுத்து பெங்களூருக்கு எப்போது ரயில் என்று விசாரித்தாள். இரவு பத்து மணிக்குத் தான் என்ற தகவலில் கொஞ்சம் திணறினாள். அதுவரை இங்கிருந்தால் இங்கே எல்லோரும் திரும்பி வந்து விடுவார்களே.

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் நிற்க, ஆரத்தித் தட்டை மறுபக்கம் பிடிக்கும்படி சுந்தரியம்மாள் சொல்வதுபோல ஒரு கற்பனைத் தோற்றம் ஒன்று தோன்றி அவளை உடல் சிலிர்க்கச் செய்தது.

ஊகூம். அது முடியாது!

ரயில் எத்தனை மணிக்குக் கிளம்பினால் என்ன? இவள் சீக்கிரமே ரயில் நிலையத்துக்குச் சென்று, அங்கே ஓர் ஓரமாய், ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் ஒதுங்கி இருந்து கொள்ளலாம் அல்லவா?

அவசரமாக யோசித்து, தனக்கு வேண்டிய சில துணிமணிகளை வசந்தமல்லி எடுத்து வைத்தாள். முடிந்த அளவு பிறந்த வீட்டில் வாங்கியவை. அவற்றிலும் விலை குறைந்தவைகளாகப் பார்த்து எடுத்தாள். இருந்த நகைகளில் மிகவும் சின்னதான ஒரு தோடு, வளையல் அணிந்தாள். பற்பசை, பிரஷ், கொஞ்சம் பணம்...

எல்லாவற்றையும் ஒரு சிறு பெட்டி, ஒரு கிட் பாகில் திணித்து அடக்கினாள்.

'எதற்கும் குறுக்கே நந்தியாய் நிற்க நான் விரும்பவில்லை' என்ற குறிப்பை மட்டும் எழுதி வைத்து விட்டு பெட்டி பையுடன் கிளம்பினாள்.

கேள்வியாய் நோக்கிய வேலையாளிடம், "விருந்துக்கு வந்தார்களே, அய்யாவுடைய அத்தையம்மாவும் அவர்கள் மகளும், அவர்கள் சாமான் இது. கொண்டு போய்க் கொடுக்கப் போகிறேன்..." என்று சமாளித்து விட்டு, ஓர் ஆட்டோவில் ஏறிச் சென்று சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனை அடைந்தாள்.

விடுமுறைக் காலம் அல்ல என்பதாலோ என்னவோ, டிக்கட் எளிதாகவே, படுக்கை வசதியுடன் கிடைத்தது. சுமார் நாலு மணி நேரம் காத்திருந்து, ரயில் பெட்டிகள் வந்து நின்றதும் ஏறித் தன் இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

அப்போதுதான் அவள் அனுராதாவைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

10

ஓரத்து சீட்டில், பிளாட்பாரத்துக்கு முதுகு காட்டியபடி, சோர்வுடன் சுருண்டு அமர்ந்திருந்த வசந்தமல்லி, "ஹல்லோ, மிசஸ் வித்யாதர்!" என்ற குதூகலமான அழைப்பைக் கேட்டதும் தூக்கிவாரிப் போட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

எதிர்ப்புறமாகக் காலியாகக் கிடந்த இடத்தில் இலகுவாக அமர்ந்தபடி, "நீங்களேதானா? முக்காடு போட்டிருக்கவும் முதலில் எனக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகமாகி விட்டது. எங்கே அவர், உங்கள் வித்யாதர்?" என்று விசாரித்தாள் அவள்.

"அவர்... அவர்" என்று தடுமாறி, ஒருவாறு சமாளித்து, "அவர் வரவில்லை. இங்கே ஒரு... ஒரு கெட்ட சேதி. நான் முதலில் போகிறேன். அவர் பிறகு வருவார்" என்று சமாளித்தாள் வசந்தமல்லி.

அதற்குள், ஒரு பெரிய பெட்டி, பெரிய கூடையுடன் உள்ளே வந்து, "என்ன அனு, இதுவா நம் கோச்? தப்பாக ஏறி விட்டாய் என்று நினைக்கிறேன். டிக்கெட்டைப் பார்" என்றான் ஓர்... இளைஞன் என்று சொல்ல முடியா விட்டாலும் தோற்றத்தில் அனுராதாவிற்குப் பொருத்தமான ஒரு மனிதன்.

"இல்லை சியாம். இது நாம் ஏறவேண்டிய பெட்டி இல்லைதான். ஆனால்..." என்று கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து விட்டு, "நேரம்தான் இருக்கிறதே! கொஞ்சம் உட்காருங்கள். இவர்கள் என் சீனியர் வித்யாதருடைய மனைவி. இவர் என் கணவர் சியாம் சுந்தர்" என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தாள் அனுராதா.

இவளிடம் என்ன பேசுவது என்று சற்றுத் திணறி விட்டு, "உங்கள் குழந்தைகள்... அவர்களைக் காணோமே?" என்று விசாரித்தாள் வசந்தமல்லி.

"ம்ம்... தேனிலவுக்குப் போகும்போது குழந்தைகளைக் கூட்டிப் போவார்களா, என்ன?" என்று கணவனை

நோக்கிக் கண்ணடித்து விட்டு கலீரென்று அனுராதா சிரிக்க, அவள் கணவனும் புன்னகை பூத்தான்.

‘‘தேனிலவா?!’’

வசந்தமல்லியின் முகத்தில் திகைப்பைக் கண்டு, ‘‘ஆமாம், மிசஸ் வித்யாதர். நேற்று ‘எங்களுக்குத் திருமண நாள். கடந்த ஏழு ஆண்டு காலமாக, முதலாம் ஆண்டு போலவே திருமண நாளுக்கு மறுநாள் இப்படி ஒரு பத்து நாள் டூர் கிளம்பி விடுவோம். கைக்குழந்தையாக இருக்கும் போது தவிர, மற்றபடி பிள்ளைகளை எங்கள் இருவரில் யாராவது ஒருவருடைய பெற்றோரிடம் விட்டு விடுவோம். நீங்களும் உங்கள் கணவரும் கூட இதைச் செய்து பாருங்கள், மிசஸ் வித்யாதர். கணவன் மனைவிக்கிடையே அன்பும் காதலும் நாளுக்கு நாள் கூடுவதை நீங்களே உணர்வீர்கள்’’ என்று அனுராதா விளக்க, அவளுடைய கணவனும் அதை ஆமோதித்தான்.

திரை விலகியதுபோல வசந்தமல்லி உணர்ந்தாள். இந்தப் பெண்ணைப் பற்றியா அவள் தவறாக எண்ணினாள்? இவளோடு சேர்த்து கணவனையும் தவறாக நினைத்து, அவனிடம் முகம் திருப்பி...

ஓடிப்போய்க் கணவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் போல இருந்தது அவளுக்கு. ஆனால் என்ன மடத்தனம்! இந்த அனுராதா விஷயத்தில் வசந்தாவின் கணிப்பு தவறாகி விட்டதாலேயே வித்யாதரன் உத்தமனாகி விட முடியுமா? அங்கே வயிற்றில் பிள்ளையோடு வந்து நிற்கிறாளே ஒருத்தி, அவளை எங்கே ஒளித்து வைப்பது?

தன் யோசனையிலேயே இருந்தவள், எதிரில் இருந்த இருவரும் தன்னை விசித்திரமாக நோக்கவும், திகைத்து, ‘‘என்ன?’’ என்றாள்.

‘‘ஒன்றுமில்லை. பெங்களூரில் எங்கே போகவேண்டும் என்று சொன்னீர்கள் என்றால், நாங்கள் போகிற வழியில் உங்களை அங்கே கொண்டு விட்டுவிட்டுப் போகிறோம்’’ என்றாள் அனுராதா.

மீண்டும் பேச்சிழந்து பேந்த விழித்தாள் வசந்தமல்லி. இவளிடம் என்னவென்று சொல்வது? போகுமிடம் பற்றிச் சொன்னால், இவள் உடனே அதைப் போய் வித்யாதரனிடம் வத்தி வைத்து விடமாட்டாளா?

மரத்துப் போயிருந்த மூளையை உலுக்கி யோசித்து, ‘‘எ... என்னை அழைத்துச் செல்ல ஆள் வரும். அதனால் நா... நானே போய் விடுவேன்’’ என்று பல்லைக் காட்டிப் புன்னகை புரிய முயன்றாள்.

‘‘ஓ..கே!’’ என்று எழுந்தாள் அனுராதா. ‘‘நாங்கள் வருகிறோம், மிசஸ் வித்யாதர். எங்கள் இடத்தைத் தேடி உட்கார வேண்டும். இவர் அப்பா வேறு வழியனுப்ப வருவதாகச் சொன்னார். பார்க்க வேண்டும். ஒருவேளை மீண்டும் சந்திக்க முடியாவிட்டால் குட்பை’’ என்று அவள் கிளம்ப, அவளுடைய கணவன் அந்த சியாம் சுந்தரும் புன்சிரிப்புடன் தலையாட்டியபடி சாமான்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டு மனைவியைப் பின் தொடர்ந்தான்.

‘‘அப்பாடி!’’ என்று நெடுமூச்சு விட்டாள் வசந்தா.

இனி, வசந்தமல்லியின் நினைவு அனுராதாவுக்கு இருக்காது. அவளது ஏழாவது தேனிலவு முடிந்து, திரும்பிச் சென்று வேலையில் சேர்ந்தபின்தான் இந்த மிசஸ் வித்யாதரன் காணாமல் போன விவரம் அவளுக்குத் தெரியவரும். பத்து நாட்களுக்கு முன் பெங்களூர் மெயிலில் கண்ட வசந்தமல்லி, இத்தனை நாட்களில் எங்கே போனான் என்று யாருக்கு என்ன தெரியப் போகிறது?

தெரியவும் போவதில்லை வசந்தமல்லி தன் கணவனை இனிப் பார்க்கவும் போவதில்லை! கடவுளே! என்று பெருமூச்சு விட்டாள் வசந்தமல்லி.

வசந்தமல்லி அறியாததும் ஒன்று உண்டு.

வசந்தமல்லி இந்த ரயில் பெட்டியில் இருந்து இறங்கியதும், அந்தப் பெட்டியை விட்டுச் சற்று தொலைவுக்கு அனுராதா தன் கணவனை இழுத்துச் சென்றாள்.

''நாம் அந்தப் பக்...'' என்று தொடங்கிய கணவன், மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்ததும், ''இப்போது நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?'' என்று வினவினான்.

''சாமான்களைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நான் போய் ஒரு ஃபோன் செய்து விட்டு வருகிறேன். அதன்பிறகு...

''அதன் பிறகு?''

கணவனை ஓரக் கண்ணால் குறுநகையுடன் நோக்கி, ''தேவைப்பட்டால் சங்கிலியை இழுத்து ரயிலை நிறுத்த வேண்டும்!'' என்று அவன் காதோரம் கிசுகிசுத்து விட்டு

அவன் பிரமித்து நிற்கவும், ''கவலைப்படாதீர்கள். அபராதத் தொகையை இரட்டிப்பாக வசூலித்து விடலாம்!'' என்று இயம்பியவாறே அனுராதா டெலிஃபோன் செய்ய விரைந்ததை வசந்தமல்லி அறியாள்.

தொடர்ந்து, அனுராதா வித்யாதரனுக்கு டெலிஃபோன் செய்து, வசந்தமல்லியை அங்கே பார்த்த விவரம் சொல்லி'' உங்கள் மனைவியின் முகம் சரியாக இல்லை, பாஸ். ஏதோ விபரீத முடிவு எடுத்து விட்டார் போலத் தெரிகிறது. ரயில் கிளம்ப இன்னும் இருப்பது பத்தே நிமிடங்கள். அந்தப் பத்து நிமிடங்களுக்குள் வாருங்கள். அதற்கு மேல் உங்களுக்காக நியாயமற்ற முறையில் சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்து ஒரு தரம் நிறுத்துகிறேன். ஆனால் அபராதத் தொகையைத் தந்துவிட வேண்டும்'' என்றதும் வசந்தமல்லிக்குத் தெரியாது.

எனவே திடுமெனக் கணவன் வந்து நின்று, ''மரியாதையாக எழுந்து என்னோடு வா. இல்லையென்றால் இத்தனை பேர் நடுவில் உன்னைக் கையைப் பிடித்து பலவந்தமாக இழுத்துப் போகவும் நான் தயங்கமாட்டேன்'' என்று அதட்டவும் முதலில் வெகுவாகத் திகைத்துப் போனாள் அவள்.

ஆனால், கூடவே அவன் பேசிய பாணி ஆத்திரமூட்ட, ''நீங்கள் யாரோ தெரியாது என்று போலீசில் பிடித்துக் கொடுத்து விடுவேன். அதற்கு முன் இத்தனை பேரிடமும் தர்ம அடி வேறு கிடைக்கும். தேவைதான் என்றால் என் கையைப் பிடித்து இழுங்கள்'' என்றாள் பதிலுக்கு.

''உட்கார்'' என்று மனைவியை அமர்த்தி விட்டுத் தன் மாமன் மகளைப் பற்றிய விவரம் உரைத்தான் வித்யாதரன்.

ராகினி கொஞ்சம் வெகுளித்தனமாகப் பழகுவாள். ஆனால் நல்ல பெண்தான். ஒரு நண்பனுடைய உறவினனுக்கு அவளை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவன் வித்யாதரன் தான். ஆனால் அவர்கள் இருவரும் வரம்பு மீறிப் பழகியிருந்தார்கள் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. கருவுற்றிருப்பதை அறிந்ததும், காதலனிடம் சொல்லி மணக்கக் கேட்டிருக்கிறாள் ராகினி. அவனானால், தன் கோபக்காரத் தந்தை, அவருடைய தொழில் பார்ட்னருடைய மகளுக்கும் அவனுக்கும் திருமணம் நிச்சயித்து விட்டதாகவும், இது தெரிந்தால் சுட்டுக் கொன்று விடுவார் என்றும் சொல்லி அவன் தன்னை மறந்து விடச் சொல்லி விட்டான்.

ராகினி, அதன்பிறகே தாயாரிடம் விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறாள். இரண்டு திட்டு திட்டி விட்டு கருவைக் கலைத்து விடலாம் என்று சென்றால், ராகினிக்குப் பலவீனமான கருப்பை, கலைப்பதை விட கருப்பையையே எடுத்து விடலாம் என்றார்களாம்.

அதற்குமேல் கருக்கலைப்புக்கு ராகினி உடன்படவில்லை. குழந்தை என்று அவளுக்குப் பிறப்பதானால், அது இது மட்டுமாகத்தான் இருக்கக் கூடும் என்று தெரிந்த பிறகு இதை அழிக்க முடியாது என்று பிடிவாதமாக நின்று விட்டாள்.

இங்கு வந்து, தகப்பன் என்கிற பெயரை மட்டும் கொடு என்று வித்யாதரனிடம் இருவருமாகக் கெஞ்சினார்

கள். அத்தை ஒருபடி மேலே போய், உன்னைத் துரத்தி விட்டால் பிறகு எப்படியோ மகளுக்கு என் மூலம் மறு வாழ்வே கிடைக்கக் கூடும் என்று உன்னிடம் ஏதேதோ சொல்லியிருக்கிறார்கள். தன்னை மட்டும் நினைத்துப் பேசிய பேச்சுக்கள் அவை. தகப்பன் என்கிற பெயரைத் தருவது என்றால், உனக்கு அப்பா, அம்மாவுக்கு, வாணிக்கு, சமூகத்துக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது? சொல்லிப் பார்த்தால் இருவருமே கேட்பதாக இல்லை. பிறகு அந்தப் பையனுடைய தந்தை, தந்தையுடைய பங்குதாரர், அவருடைய மகள் எல்லோரிடமும் பேசினேன். அந்தப் பெண்ணுக்கும் வேறு நல்ல மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொடுக்கவே பிரச்னை எளிதாகத் தீர்ந்து விட்டது'' என்று முடித்தான் வித்யாதரன்.

சற்று நேரம் அங்கே அமைதி நிலவியது.

ஆக, இதிலும் அவன் மேல் குற்றமில்லை! ஆனாலும் எல்லா விதத்திலும் அவனைவிடக் குறைவான அவளை ஏன் மணக்க வேண்டும்? மனதை உறுத்தும் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் தெரியவில்லையே!

''ரயில் நிலையத்துக்கு எப்படி வந்தேன், என்று கேட்கவில்லையே?'' என்று ஒருமாதிரிக் குரலில் வித்யாதரன் வினவினான்.

''உங்கள் அனுராதா!'' என்றாள் வசந்தமல்லி பதிலாக.

ஆனால், ''உங்கள் அனுராதாவா? அதென்ன 'உங்கள்' என்று ஓர் அடைமொழி? அவ்வப்போது இப்படித்தான் ஏதாவது சொல்கிறாய்'' என்று அவன் ஆத்திரப்பட்டுப் பேசினான்.

''முன்னெல்லாம் எப்படிப் பேசியிருந்தாலும், இப் போது அவள் உங்கள் அலுவலக அனுராதா என்பதை மட்டும்தான் அந்த 'உங்கள் அனுராதா' வில் குறிப்பிட் டேன்'' என்று சற்று நயந்த குரலிலேயே வசந்தமல்லி விளக்கினாள்.

மீண்டும் சின்னதான ஓர் அமைதியின் பின், 'அதென்ன முன்னெல்லாம்? முன்பு மட்டும் தவறாக எண் ணும்படி நான் என்ன செய்தேன்?'' என்று மேலும் விவரம் கேட்டான் கணவன்.

அவள் தயக்கத்துடன் அவனை விழி உயர்த்தி நோக்க வும், தலையசைத்து, ''சொல்லு வசு. மனதில் இருப்பது எல்லாவற்றையும் சொல்லி விடு. வீட்டை விட்டு வெளியே றும் அளவுக்குப் போவது என்றால், உன் மனதையும் ஏதேதோ பிரச்சனைகள், வேதனைகள் பாதித்துதான் இருக்க வேண்டும். அது என்னவென்று தெரிந்தால்தானே அதைத் தீர்க்கும் முயற்சியும் செய்ய முடியும்?'' என்றான் அவன்.

''நான் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள். ஆண் பெண் கைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பது, அடுத்த பெண்களின் அழகு பற்றி ரசித்துப் பேசுவது எல்லாம் எனக்குப் பழக்க மில்லை...'' என்றாள். அவள் தயக்கத்துடன்.

''அதை அப்போதே கேட்பதுதானே?''

''எப்படிக் கேட்பது? நீங்கள்தான் அடிக்கடி கோபமாக இருந்தீர்களே?'' என்றாள் வசந்தா தொண்டையடைக்க.

சட்டென அவள் அருகே வந்து அமர்ந்து, அவள் கைகளைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தான் அவன்.

''என்னைச் சொல்லுகிறாயே, நீ எப்படி இருந்தாய், யோசி. ஆசையாக வந்தால் எத்தனை தரம் முகம் திருப்பிக் கொண்டாய்? அங்கே, அலுவலகத்திலானால், எம்.டி.யின் மகன் வந்து ஏகப்பட்ட குளறுபடி பண்ணி அதுவேறு ஒரே தலைவலி. அப்பாடி என்று வீட்டுக்கு வந்தால் நீ எந்த நேரம், என்ன வெறுப்பு காட்டுவாயோ என்ற பயம். சும்மாவே எரிச்சல் வரும்போது நீ ஏதாவது ஒன்று சொல்லி, பதிலுக்கு நான் கடுமையாகப் பேசிப் பெரிய எரிமலையாக வெடித்து விடக் கூடாதே என்று எனக்குக் கவலை! ஏனென் றால் எனக்கு நாக்கு கொஞ்சம் கூர்மை அதிகம். வாணி கூடச் சொல்லுவாள்; 'சிரிக்க வைப்பது போலவே, நோகப் பேசுவதிலும் நீங்கள்தான் அண்ணா, மன்னன்' என்பாள். உன் மனதை நோகடித்து விடக் கூடாதே... ஒன்று தெரியுமா வசு, நீ கோபப்பட்டாய், அழுதாய்... அதெல்லாம் என் மனதை எவ்வளவு பாதிக்கும் தெரியுமா?''

இவன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போகிறான், கோபமாய் இருக்கிறான் என்று நினைத்தாளே! கடைசியா கப் பார்த்தால், அவள் மனம் நொந்து விடக் கூடாது என்றல்லவா பார்த்திருக்கிறான்!

''அன்று, பியூட்டி பார்லர் போனபோது மட்டி மாதிரி ஏதோ உளறினாயே! வரும்போது, ரொம்பவும் நாக்கை அடக்கிக் கொண்டுதான் வந்தேன். வீட்டில் இருந்தால் ஏதாவது பேசி, வார்த்தை தடித்து விடக் கூடாது என்றுதான் அனுராதா வீட்டுக்குப் போனேன். ஏனெனில், நீயும் அப் படி ஒன்றும் வாயில்லாப் பூச்சியில்லை என்பதாக எனக்கு ஓர் ஊகம். அதனாலேயே விலகிப் போனேன். வந்து பார்த்தால், நீ பட்டினி!'' என்றவன், சட்டென மனைவியை

இறுக அணைத்து, ''ஏண்டா, ஏண்டாம்மா உனக்கு இந்தத் துன்பம் எல்லாம்? எதற்காக இப்படி எல்லாம் அலட்டிக் கொண்டாய்?'' என்று எல்லையில்லாப் பரிவுடன் கேட்கவும், அந்தக் கனிவில் அவளுக்குக் கண்ணீர் வந்தது.

இவ்வளவு அன்பாயிருப்பவன், வேறு காரணத்துக்காக மணந்தான் என்றால் எப்படி ஒப்புவது? அவளது ஐயங்களுக்கு வேறு ஏதோ விளக்கம் கூட இருக்கலாமே!

கணவன் மார்பில் புதைந்திருந்த முகத்தை நிமிர்த்தி, ''எத்தனையோ பெண்களை மறுத்த நீங்கள் என்னை மணக்க மட்டும் எப்படி உடன்பட்டீர்கள்?'' அவன் முகத்தை நேராக நோக்கி வினவினாள்.

லேசாக முறுவலித்தான் அவளுடைய கணவன். ''எனக்கே அது அதிசயம் தான், கண்மணி. உன் படத்தைப் பார்த்ததுமே, முன்பே தெரிந்த மாதிரி, உன்னையே தேடிக் கொண்டிருந்த மாதிரி எனக்குத் தோன்றி விட்டது. எப்போதோ, ரொம்ப காலத்துக்கு முன்பாகவே உன் முகம் என் மனதில் பதிந்திருக்க வேண்டும். எத்தனையோ பிறவிகளாக என்று, படத்தைப் பார்த்தபோது நினைத்தேன். ஆனால் அது எப்போது என்று கொஞ்ச நாட்களாக எனக்குள் ஒரு தெளிவு. நீ எப்போதேனும் 'கிருஷ்ணாபுரம்' சிற்பக் கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறாயா?'' என்று விசாரித்தான்.

''ம்ம்... ஆமாம்'' என்றாள் அவள். ''என்னுடைய பத்து - பதினோராவது வயதில் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது பள்ளியில் அங்கே அழைத்துப் போனார்கள். ஏன்? ஓகோ? . அய்யோ, அப்போதே காதல் என்று சொல்லாதீர்கள். ப்ளீஸ்... நம்பவே முடியாது!'' என்றாள் மறுப்பான தலையசைப்புடன்.

''காதலிக்கிற வயது உனக்கோ, எனக்கோ அப்போது கிடையாதே! ஆனால், என் பதினெட்டாம் வயதில் - நீ சென்ற அதே சமயம் நானும் அங்கே போயிருந்தேன் - அந்தச் சிற்பங்களைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றுதான். ஆனால், அந்தச் சிற்பங்களை ரசிக்க விடாமல், 'காச் பூச்' சென்று கத்திக் கொண்டு வாலில்லாக் குரங்குகள் போல பல வாண்டுகள் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஒரு மாதிரி பக்கி வைலட் கலர் யூனிஃபார்ம் சரிதானா?''

பார்வையில் அதிசயத்துடன் அவள் தலையாட்டவும், ''அங்கே உன்னை இரண்டு மூன்று தரம் பார்த்த ஞாபகம். 'இதென்ன அங்கிள்' என்று எதையோ நீ என்னிடம் கேட்டதாகக் கூட நினைவு. என்னடா, நம்மை இப்போதே 'அங்கிள்' ஆக்கிவிட்டாளே என்று எரிச்சல்கூடப் பட்டேன். அப்போதே ஒரு தாக்கம். உன் முக அமைப்பு அன்றே என் மனதில் பதிந்திருக்க வேண்டும். அதனாலேயே வேறு எந்தப் பெண்ணின் படத்தைப் பார்த்தாலும் மனதில் ஒட்டவே இல்லை; உன் படம் பார்த்தபின் வேறு பார்க்கத் தோன்றவும் இல்லை!'' என்று விளக்கியவன், ''ஆனல் அதற்கும், நீ படிக்க மாட்டேன், பார்லர் வேண்டாம் [illegible]றதற்கும் என்ன தொடர்பு?'' என்று மேலும் துருவினான்.

தன் கலக்கங்கள், வேதனைகள் அத்தனையும் கணவ[illegible]ம் கொட்டி, ஆறுதல் பெற இதுவே தருணம் என்று [illegible]

தோன்றிவிட, ஊரில் சுலோசனாவின் சந்தேகத்தைக் கணவனிடம் எடுத்துச் சொன்னாள் வசந்தமல்லி. ''யோசித்துப் பார்க்கும் போது அது உண்மையாய் இருக்கும் என்று எனக்கும் தோன்றிவிட்டது'' என்றாள் அவள்.

''நல்லவிதமாய் யோசிக்கிற பழக்கமே இந்த மூளைக்குக் கிடையாதாக்கும்!'' என்று அவள் தலையைத் தட்டி சிரித்தான் வித்யாதரன்.

சற்றே அசடு வழிந்துவிட்டு, ''பின்னே என்ன நினைப்பதாம்? உங்களைப் போல வழிவழியாய்ப் படித்தவர், எங்கள் ஊர் மாதிரி ஒரு கிராமத்தில் வந்து, பணத்தில் குறைந்த, படிக்காத, அழகு குறைந்த ஒரு பெண்ணை மணமுடிப்பது என்றால் அதற்கு வேறு ஏதோ காரணம் இருக்கும் என்று நினைப்பதில் என்ன தப்பு, சொல்லுங்கள்?'' என்றாள் அவள்.

''ம்ம்? வேறு காரணமா? முதலில் காரணத்துக்கு அவசியமே இல்லாமல், உன் அடிப்படை எண்ணங்களே தப்பு, தெரிந்து கொள். பட்டிக்காடு என்றாயே, உன் ஊர் என்ன அப்படிப் படிப்பு வாசனையே இல்லாத ஒன்றா? பிளஸ் டூ படித்தவள், ஒன்றுமே தெரியாத பாமரப் பெண்ணாக எப்படி இருக்க முடியும்? அத்தோடு கல்வியை எப்போது வேண்டுமானாலும் பெருக்கிக் கொள்ளலாம். அடுத்தது பணம். பெண்ணோடு பணம் வாங்க வேண்டும் என்று என் குடும்பத்தில் யாருமே எண்ணியதில்லை. அத்தோடு, உன் அண்ணனும் அப்படி ஒன்றும் வசதி இல்லாதவர் அல்ல. அதன் பிறகு படுமுட்டாள்தனமா

ஒன்று சொன்னாயே, அழகு குறைந்தவள் என்று நீ அழகில் மட்டம் என்று எந்த மட்டி சொன்னான்... அல்லது சொன்னாள்?'' என்று கேட்டான் அவன்.

சுலோசனாவை அவன் குறிப்பிடுவது புரிந்தாலும், 'வேறு யார் சொல்ல வேண்டும்? என் நிறம் எனக்குத் தெரியாதா?'' என்றாள் வசந்தமல்லி சிறு சலிப்புடன்.

''நிறம் வெள்ளையாக இல்லாவிட்டால் அழகுக் குறைவா? அசடு! உலகப் பேரழகி கிளியோபாட்ரா என்ன நிறம் தெரியுமா? கறுப்புக் கண்ணனைத் தானே அழகென்று சொல்வதும். இதெல்லாம் போதாது என்றாலும் நம் கைகளைப் பார். என்னைவிட நீதானே நிறமாக இருக்கிறாய்? அத்தோடு எனக்கு நீ அழகி... பேரழகி. மற்றவர்களின் அபிப்பிராயம் பற்றி உனக்கு ஆவது ஒன்றுமில்லை. தெரிந்து கொள்'' என்று ஓர் அதட்டலுடன் முடித்து, அதை நிரூபிப்பது போல அவளை ஆவலுடன் அணைத்து முத்தமிட்டான் வித்யாதரன்.

சொந்தமாய் அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு, ''நான் மேலே படிக்கட்டுமா?'' என்று கேட்டாள் வசந்தமல்லி.

''தாராளமாய்'' என்றான் அவன் மனைவியின் முன் நெற்றி மயிர்ச்சுருளை ஊதிவிட்டபடி.

''அப்புறம் அழகு நிலையம் கூட''.

''உன் விருப்பம்! ஆனால், அளவு மீறி ஏதாவது படிப்பு கொண்டு வந்தால் என் அழகான மனைவி இவள்

அல்ல என்று விரட்டி விடுவேன், ஜாக்கிரதை!'' என்று விளையாட்டாய் மிரட்டினான் கணவன்.

பெருமிதமாய்ச் சிரித்தவள், சற்றுத் திரும்பி, யோசனை யாய் அவனை நோக்கி விட்டு, ''அன்று ராகினியிடம் விட்டேற்றியாகப் பேசினீர்களே, எனக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது. ஒரு குழந்தைக்கு அப்பா ஆகப் போகிறவர் இப்படிப் பேசலாமா... என்று நினைத்தேன்'' என்றாள்.

''அதுதான் அப்பா ஆகப் போகிறவன் நான் இல்லை என்று அப்போதே சொன்னேனே!'' என்றான் அவன் புருவம் உயர்த்தி.

கடைக்கண்ணால் நோக்கி, ''அப்பா ஆகப் போகிறவர் தான் என்று நான் சொன்னால்?'' என்று குறுஞ்சிரிப்புடன் வினவினாள் வசந்தமல்லி.

புரிந்துகொள்ள வித்யாதரனுக்குப் பத்து வினாடி பிடித் தது. புரிந்ததும், 'ஹே...ய்!'' என்ற உற்சாகத்துடன் கூச்சலு டன் மனைவியை அள்ளி அணைத்துக் கொண்டான் அவன்.

பாசமலர்த் தோட்டம்

அன்றோடு சரியாகப் பதினைந்து தினங்கள் முடிந்தே விட்டன. திவாகரன் மனைவியுடன் சரியாக முகம் பார்த்து, முகம் கொடுத்துப் பேசி. மனைவி தாரிணியைப் பொறுத்த வரை, இதன் காரணம் புரியாத புதிர்!

இத்தனைக்கும், அவர்கள் இருவருமே, 'இம்'மென் றால் எகிறி, 'அம்' என்றால் ஆத்திரப்பட்டுக் குதிக்கிற ரகம் கிடையாது. எதையும் உள்ளேயே போட்டு வைத்து, கடுகை மலையாக்கி வளர்த்து, ஒருநாள் எரிமலைக் குழம்பாய்க் கொட்டித் தீர்க்கிற ஆசாமிகளும் அல்ல.

தாரிணியின் இருபது வயதில் அவர்கள் இருவருக்கும் திருமணம் நடந்தது. இரண்டு ஆண்டுகள் பிள்ளைப் பேற் றைத் தள்ளிப் போட்டு, மூன்றாம் ஆண்டில் முத்தாக ஒரு பெண்ணைப் பெற்று நித்திலா என்று பெயரும் இட்டார்கள். அடுத்த மூன்றாம் ஆண்டு, குணாளன். குணா நாலு வயதில் யு.கேஜி செல்ல, எட்டு வயது நித்திலா இரண்டாம் வகுப்பில் படிக்க, தாரிணி - திவாகரன் தம்பதியர் பத்தாவது திருமண ஆண்டுவிழா அடுத்த மாதம் வரப்போகிறது.

இந்த ஒன்பது ஆண்டு பதினொரு மாதங்களில், கணவன் இப்படி முகம் திருப்பித் தாரிணி அறிந்ததே இல்லை. மிகவும் மனம் ஒத்த தம்பதி என்றால் அது அவர்களேதான்.